

DOPISY Z LEMBERKA

Tomáš J. Bahounek OP

Brno 2002

Vydává: "První sdružení přátel bl. Hyacinta M. Cormiera v Brně" jako sv.č.10.

Obálka: sv. Zdislava pinx: Veronika Planerová III. OP

Obsah

Člověku této doby

Prvnímu dítěti

Druhému dítěti

Třetímu dítěti

Dospívajícímu

Tobě

Dívce

Milencům

Novomanželům

Mamince

Rodičům

Nemocnému

Hladovému

Opuštěnému

Jednomu hříšníkov

Jinému hříšníkov

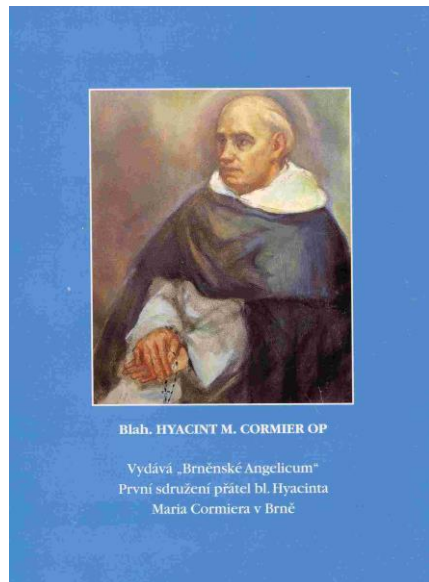
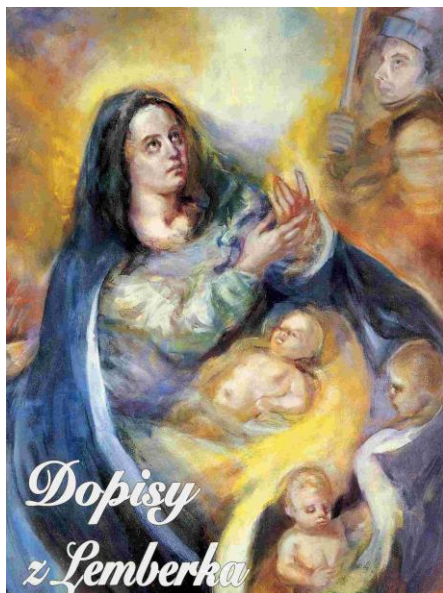
Raněnému vojákov

Umírajícímu

Vládcům

Ochránci přírody

Na rozloučenou

Blah. HYACINT M. CORMIER OP

Vydává „Brněnské Angelicum“
První sdružení přátel bl. Hyacinta
Maria Cormiera v Brně

DOPIS ČLOVĚKU TÉTO DOBY

Ať jsi kdokoli, obracím se k Tobě!

Zřejmě Tě to dost překvapilo, když jsem byla zrovna já tak povýšena, abych se na nejvyšších místech přimlouvala za Tebe, za Tvou rodinu a Tvůj národ, ba i za celou Zem jako přibyték celé všelidské rodiny. Tak náhle jsem se vynořila z odlehlých lesů a zapomenutých dob. Jenže já tady působím odedávna, a ne že bych najednou byla vytažena z nějakého zapadlého starého hradu. Divíš se, že nevíš nic o tom, že bych tu kdy byla s Tebou? Myslíš, že mě někdo jen tak vytáhl ze skrýše jako kejklíř králíka z rukávu? Jak bych tě přesvědčila? Stopy mé blahodárné působnosti jsou všude kolem Tebe. A dennodenně je jich víc. I ve Tvé rodině. Zvláště mezi dětmi a mládeží je znát můj neutuchající vliv.

Ať jsi kdokoliv, kladeš si jisté otázky. Kde se vzal takový úžasný zjev? Jak to přijde, že je mi tak nablízku právě tehdy, když jsem skoro na dně? Jakou mocí koná to, že právě mě, vyprahlou sušinku, tak osvěžuje? Je to snad nějaká lidová léčitelka či bylinkářka, která by mi přinášela úlevu snad zvláštními odvary a lektvary? Nebo snad vztahuje své bělostné ruce na moje nemocné příbuzné a známé, aby je podivným magickým způsobem vyléčila a osvěžila? Ba i ten, kdo uznává dokonalost mého zjevu a přimluvy, si klade otázku: Odkud se tu vzala taková dokonalost?

O mé pozemské pouti víš snad jen to, co zaznamenali kronikáři. Když se tedy uchovala moje památka, jsou k tomu zvláštní důvody.

Jsou tu zázraky. A to nikoliv jen nějaké zázraky sporné, pochybné, poloviční a neurčité, nýbrž jasné, velkolepé a oslňující. Za mých pozemských časů nebyli lidé o nic lehkověrnější, ani vychytralejší než nyní. Sotva se někde přihodilo něco mimořádného, vyslechli si to a čekali, jak to dopadne. Zvláště když se to týkalo ženy, která byla jen ženou hradního pána a matkou několika dětí. Tentokrát šlo o takové zázraky, že o jejich pravosti nemohl nikdo pochybovat. Proto si mě lidé začali vážit. Když bylo nejhůře, vyhledávali mě.

Byla jsem jiná, zcela mimořádná. Nejen pro neobyčejné divy, které se mým prostřednictvím staly, nýbrž i pro způsob, jak jsem k tomu byla připravena.

Začne-li totiž, ať sebezbožněji vychovaná a sebecknostnější mladá žena hradního pána a matka čtyř dětí konat zázraky, je to jistě taková věc, že i osoba nadmíru uznalá nad tím zakroucí hlavou. Leckdo by si přál vykonat zázrak, zvláště v mých dobách mimořádné hrůzy a tísně. A pokud se někde mluvívало o zázracích, bývaly to většinou zázraky pochybné a nejasné, připomínající spíše působení zlého ducha.

První dojmy bývaly smíšené, provázené překvapením ne zrovna nejpríjemnějším. Jak už tomu bývá, raději se o tom příliš nemluvilo. Přesto úžas nad tím, že právě mně se dostalo tohoto vzácného a těžko vysvětlitelného vyššího nadání, byl značný. Někomu by zdálo se, že toto nadání bylo asi vyvážením nějakého mého přestálého utrpení. A kdekdo by hledal toto utrpení. Jenže stopy mého pozemského života byly vyšším řízením většinou zastřeny a smazány.

Víš, kde se můžeš dozvědět o mně něco přesnějšího? Nabízí se Ti v odkazu bílých bratří, ale i v jejich osudu v naší vlasti. Jsem přece duchovní dcerou svatého Dominika. Stala jsem se i sestrou bílých andělů, když jsem vstoupila do Třetího řádu. Bezpečně mohu říci, že největší světské utrpení mě stihlo až po smrti. To největší viditelné dílo, na jehož budování jsem se osobně podílela, totiž kláštery a chrámy dominikánů, propadly buď náhlé nebo pozvolné zkáze. Někdejší brněnský kostel sv. Michala, kde sloužili bílí bratři, býval nějakou dobu vydán napospas vládci světa. Vyšší dary, kterých se mi dostalo, byly zavaleny bezcenným brakem a znešvařujícím tkanivem nevážných dohadů. Moje skutečná krása byla stržena a nahrazena trapnou a truchlivou pochmurností, která Boží slávě vůbec neprosplávala.

Přesto jsem už ve své době patřila mezi výkvět velkých žen, které donosily a odchovaly kulturní Evropu. Patřila k nim kněžna Ludmila, Anežka Česká, Markéta Skotská, Gertruda Uherská a její matka Hedvika.

Můj život a celá moje bytost jsou obestřeny tajemstvím. Z něho mocně, ale nepochopitelně září zázračné činy. Přesto jsou zde jisté stopy. Po nich mě můžeš vysledovat. Co myslíš? Zkusíš po nich jít a bedlivě pátrat? Nedej se svést vlastní unáhleností! Předně sleduj ty stopy, které můžeš vyčíst i z těch skrovných zpráv o mém životě, o životě mých rodičů, sester, manžela a dětí, jakož i tom, co jsem vykonala pro mé bílé bratry a sestry. Nepřehlédni ani ty stopy, které neobyčejně jasné září z ostatních zázračných činů, které přes moji maličkost šíří všemi směry ve Tvé době.

Ani netušíš, kdy jsem vlastně začala pomáhat Pánu konat zázraky, ani v jakém pořadí jsem to dělala. Pokud se Ti zdá, že Pán koná skrze mne divy jako štědrý dárcce vyššího nadání, a že by si za to nebyl dal platit mým chatrným zdravím a krátkou pozemskou poutí, potom nezapomeň na to, jak se zachoval k oběti spravedlivého mládence Ábela a k oběti patriarchy Abraháma. Jistě miloval oba, ale od druhého obět nepřijal, kdežto od prvního přijal jak obět, tak život. A takový květ čistého srdce, jakým jsem byla, se neponechává na světě dlouho. O tom, jak vzácná a drahocenná v očích Páně byla zástava mého života, svědčí nejen počet, nýbrž i velikost zázraků. Bylo mezi nimi i patero vzkříšení mrtvých. Většina těch zázraků se týká dětí, dívek a žen. To by se dalo vysvětlovat tak, že děti, dívky a ženy měly ke mně jako k mladé mamince blíže než muži. I vzkříšení mrtvých se týká jednoho dítěte a jedné dívky. Zato je důležité čtvero uzdravení kněží.

A přitom - světe, div se! - byly to právě duchovní osoby, které posuzovaly takové zázraky, připouštěly je či zamítaly. Jistě byly nedůvěřivé vůči každému rozhlašovanému novému zázraku. A najednou tohle! Nějaká žena světského stavu začne uzdravovat i osoby stavu duchovního, skutečně vysvěcené kněze. A kdybych byla uzdravovala třeba i kněze, ale aspoň z nějakých běžných, třeba i

těžkých nemocí! Jenže já jsem uzdravovala i kněze pomatené. A to jsem byla jen žena světského stavu, a nadto i mladá, a podle mého manžela, ne zrovna ošklivá.

Kromě zázračných uzdravení se stále rozhojňuje počet se mnou spjatých zázraků ohledně záchrany rozbitých manželství a rozvrácených rodin. Možná se ještě víc divíš, odkud se vynořuje tak skvělý nebeský zjev.

Tajemství toho, jak jsem se dostala do úžasné nebeské společnosti, by Ti poněkud mohl poodhalit také blažený Česlav, který byl mým duchovním vůdcem, ale i duchovní odkaz ostatních mých bílých bratří a sester.

Jdi s radostí a láskou Kristovou! Tvoje milující Zdislava

DOPIS PRVNÍMU DÍTĚTI

Moje milé dítě!

Jednou ses ptalo "Co je to tráva?" a přineslo jsi jí plné hrsti. Jak bych Ti měla odpovědět, když to sama nevím?

Myslím, že je to vlajka mé bytosti, utkaná ze zelené látky naděje.

Nebo, myslím, je to kapesník Páně,

Voňavý dárek a památka naschvál upuštěná,

Se jménem majitele v některém cípu, abychom jej uviděli, povšimli si a ptali se "Čí je to?"

Nebo, myslím, tráva je sama dítě, děťátko zrozené vegetací.

Nebo, řekla bych, jediný hieroglyf

A znamená: Klíčím právě tak v širých jako útlých pásmech,

Rostu mezi tmavým jako bílým lidem -

Ve Tvé bytosti je utajena mocná životní síla a prodírá se ven. Chce svobodně vyzařovat, přeměňovat se, zvětčovat se, aby mohla dostupit své nejvyšší působnosti. Kdybys, moje milé dítě, žilo v beznaděži, nejistotě a úzkosti, vyzařovalo bys sílu, která by se neměla v čem vsřebet, a tak by se vracela bez užítku zpátky k Tobě a pomalu by se hromadila v Tobě jako v údech nemocného, trpícího vodnatelností. Neurčitě bys tu sílu kdesi uvnitř cítilo, jak Tě tíží, jak to s Tebou škube. Bylo bys obalené jako v ochranné skořápce nevědomosti a bezcitnosti. Ta by Tě chránila, abys nebylo vyčerpané a zmatené příliš složitým světem. Tato pokrývka by Tě činila slepým k okolí. Potom by se Tvá láska projevila jako sobecká, vyhaslý cit. To by tě vzdalovalo od ostatních.

Na rozdíl od živočicha, který se chvěje strachem v bezprostředním nebezpečí, ale o své budoucí smrti neví nic, Tebe provází vědomí budoucí smrti během života stále. Lidská důstojnost Ti zakazuje zavírat oči před skutečností. Pokud se s ní pokojně ztotožníš, nepočínáš si jakobys mělo žít v tomto světě věčně. To se projevuje i v mírnosti, vyrovnanosti a rozvážnosti jednání. Přitom jsi tím ohroženější, když úzkostlivě a bojácně neobhlížíš své okolí a neuchyluješ se k prudkým výbojům. Smrt ohraničuje Tvůj život nikoli až v hodině smrti, nýbrž je vnějškovým okamžikem Tvého života. Zabarvuje celý jeho obsah i každý okamžik. Nejlepší obranu proti stárnutí si vybuduješ tvořivostí. Tvůrčí síla Tě udrží v čilosti až do pozdního věku. Tvoříš díla, abys žilo. Právě to je tvůj smysl. Rozmnožuješ-li říši krásy, rozmnožuješ tím říši života.

Tvoje umění života je obranou proti času. Čím čistší je projev věčnosti tvého díla, tím více je umocněno věčné jak v díle, tak i v tobě. Tvůj život je sám uměním. Tvůj cíl neleží v tom či onom zvláštním výkonu. Spočívá v žití samém. Ve Tvém umění života, neboli v umění doopravdy být, jsi obojím: umělcem a současně předmětem svého umění. Tvůj pohled vyrovnaně a mravně žijícího člověka září úžasnou pravdivostí. Tvůj obličej je tak radostný a poctivý, že není snadné mu nevěřit.

Naproti tomu nenávisť, sobectví a pomstychtivost by se odrážely ve vzdorovitém gestu, úsečnosti a výrazu tváře, poznamenané nezkrotně chladným odhodláním. Nenávisť by Ti proměnila tvář v železo. Takový tvor c by byl všude bez domova. Pociťoval by sám sebe v neuspořádaných pohybech. Nebyl by pevný, ale roztržitý, nepokojný. Kdysi na mě jeden takový bezdomovec vrhl pohled tak

ošklivý, až mi po těle vyrazil pot, jakobych byla určena. Stalo se cosi podivného. Ten člověk mne na první pohled odpuzoval. Ale překvapil mne jiný vedle něho. Reagoval podobně jako já v první chvíli. Sotva se na něho podíval, hned jsem viděla, že se mu z něho dělá zle. Jenže já jsem udělala kříž v jménu Otce i Syna i Duchu svatého, a najednou jsem se cítila jako v nebi.

Inu, Tvé oči dodávají obličejům zvláště osobitých rysů. Okem můžeš pohrozit nebo potupit jako zasyčením nebo kopnutím. Avšak proti tomu můžeš paprskem přívětivosti uvést srdce v radostný poskok. Máš-li v sobě vznešený pokoj, který Ti odkazuje náš Pán Ježíš, pak to proniká na povrch Tvé bytosti všemi způsoby.

A naopak, každá nespokojenost by se zračila v Tvých očích. Proto se o závistivých lidech říkává, že prý je bolí oči. Z očí závistivých a sobeckých lidí nevyzařuje ono plynulé světlo, ale vždy záští. To se jim v očích vzpíná a divě blýská a řve, chvěje se to tam.

Lež či trapné podléhání klamu se projevuje v tom, že člověk mimoděk zaměří obličej dolů, zatímco vysílá kradmé pohledy nahoru, aby viděl výsledek, o němž pochybuje. Takové oči, ze kterých vymizel veškerý výraz, tékají z místa na místo. Písmo svaté uvádí, že "člověk nešlechtný mhourá očima svýma, převrácenost všeliká je v jeho srdci." (Př. 6,12-14, Vulg.)

Jenže se dějí takové věci, že Bůh uprostřed věčné temnoty, pojednou změní svůj záměr. Ve tváři dítěte s prázdnýma očima rázem zazáří světlo světa. A mohou to být i lidé, kteří mají na této úžasné události svůj podíl, tím, že se to navenek děje jejich prostřednictvím. Tak o mně zapsal jeden písmák do kroniky Dalimil, že jsem "mnoho slepých prosvietila". U nás, v chrámu svatého Vavřince, v Jablonném v Podještědí uchovávají obrazový soubor s řadou vyobrazených případů zázračného prohlédnutí slepců. Dodnes si na ně vzpomínám, jak jsem se nad nimi skláněla a modlila se.

Existují věrohodné doklady mého požehnaného působení i po té, kdy jsem opustila naši rodnou zem. Podle výpovědi Josefa Horna, hostinského v Markvarticích u Jablonného, jeho slepé dítě nabylo zraku užíváním vody z mé studánky. Jistá Maria Köhlerová z Jablonného, podala roku 1896 svědectví před místním duchovním správcem Josefem. V něm vypověděla: "Ve svém mládí, když mi bylo asi 20 roků, mi bylo ukázáno dítě jménem Regina. Přišlo na svět slepé, a jeho matka u mne nařikala. Sama jsem to dítě viděla. Užívali různých prostředků, ale všecko bylo nadarmo. Obstarali jsme tedy vodu ze studně Zdislavy z Lemberka. Namočili jsme v této vodě čisté plátno, které jsme kladli na dítě a přitom jsme vzývali naši světici o její přímluvu. Dítě se pak brzy uzdravilo a mělo oči úplně zdravé a normální. To děvče vychodilo školu a nyní je provdané..."

Když jsem s vyšší pomocí uzdravovala ty nevidoucí dětské oči, toužila jsem po něčem větším, než jsou jen zdravé oči. Šlo mi o blažené oči. O tom pojednává ctihodný Jan Tauler, když se zamýšlí nad Lukášovým evangeliem. Tam se dočteš, že náš Pán "zajásal v Duchu svatém a řekl: "Velebím tě, Otče, že když jsi tyto věci ukryl před moudrými a chytrými, odkryl jsi je maličkým." Když byli sami, obrátil se k svým učedníkům těmito slovy: "Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte! Říkám vám, mnoho proroků a králů toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli."

Nesmiš zapomenout, že člověk má dvoje oči, vnější a vnitřní. A kdyby nebylo vnitřního zraku, vedlo by se vnějšímu zraku velmi špatně a byl by ubohý. A rovněž i člověku vůbec, protože by byl jako jiný živočich.

Zdá se Ti divné, jak to přijde, že vznešený rozum, vnitřní to zrak, je tak uboze zaslepen, že nevidí pravé světlo? Ta škoda plyne z toho, že na něm naroste tuhá hrubá kůže, tlustý povlak, totiž přílišná sebeláska a náklonnost vůči tvorům, a tím člověk oslepne, bez ohledu na svůj stav, světský či duchovní. A tak chodí lidé přijímat Tělo našeho Pána a čím více chodí, tím více se zvětšuje povlak na jejich vnitřních očích. Pak už odmítají zanechat svých bůžků. Počínají si jako Ráchel, jež si šla sednout na své bůžky. Ten povlak jim zakrývá vnitřní zrak. Proto pohled rozumu nemůže vidět to, co je činí blaženými.

Náš Pán nazval učedníky blahoslavenými kvůli jejich vidění. Jak jen byste byli blaženi, kdybyste si patřičně vážili toho, že vidíte mnohem lépe našeho Pána Ježíše než učedníci, než svatý Petr či svatý Jan? Oni viděli před sebou ubohého, slabého, trpícího smrtelníka. Vy však poznáváte ve vznešené svaté víře velikého, velebného, mocného Boha a Pána, který z ničeho učinil nebe i zemi a všechno

stvoření. Kdybyste to nyní jaksepatří viděli, pak by Vaše oči byly věčně blažené. Takové oči, které takto prohlédají, jsou opravdu blažené.

S údivem i obdivem nad odhalováním mých stop můžeš radostně volat:

*Do moře očí se dívám,
do hlubin vidím,
je v nich skryta
touha či láska,
obrazy nevinnosti
a vášně, zrady,
nenávist nezakrytá,
vše mohu vyčíst
jak z knihy
otevřené Bohem
však oči dětí
jsou průzračnější
než naše
zašedlé hříchy,
nepokojem
ty oči dětí
království nebeského,
ty oči nebes
a stálých barev
bez proměny;
nemohu zaplatit zlatem,
jen kajícími*

Tvoje milující maminka

DOPIS DRUHÉMU DÍTĚTI

Moje milé dítě!

Dnes Ti píši o tom, že zasvětit chrám či kapli nějaké nebeské bytosti znamená svěřit jí stavbu i posvátné dění v ní. Taková bytost dává stavbě jméno, chrání ji, lidi i jejich životy. Při obřadech má povznášet touhy lidí z chrámu před Boha samého a od Boha zase vyprošovat pomoc lidem. Jako bylo někdy nějaké místo zasvěcováno jistě nebeské bytosti, tedy platí také naopak, že jiná místa získala navěky označení podle svého významu pro určitou nebeskou bytost. Třeba řeka Jordán, kde náš Pán přijal Janův křest vodou, byla tím požehnána navěky. A podobně také křtitelnice v křižanovském kostele, jehož patronem býval můj tatínek, pan Přibyslav, se dodnes připomíná v souvislosti se mnou.

Co se tam přihodilo tak významného? Nic menšího, než to, že jsem se tam narodila z vody a z Ducha pro věčný život. A to znamená mnoho. Do té doby jsem tvořila součást nerozlišené masy. Najednou jsem se však od ní oddělila. Pán mě k sobě zavolal jménem: Zdislavo!

Neznáš moje jméno? Jméno Zdislava je čistě slovanského původu. Jako většina jmen s koncovkou "-slav". To znamenalo obyvatele lesa. A já, skutečně věrná svému jménu, prožila většinu života uprostřed lesních hvozdů, kterými byla Morava tehdy porostlá. Obklopovaly sídlo mého otce na Moravě právě tak, jako sídlo mého manžela na severu Čech. Vzpomínám si na hrad Veverčí, kde můj otec pobýval. Tam jsem prožila kus svého mládí. Za všechno jsem děkovala Pánu ve starodávné kapliče u hradu, o kterou pečoval poustevník.

Avšak stalo se mnohem víc. Narozením z vody a Ducha se mi uprostřed pralesa otevřela cesta k dokonalosti. Bylo to zahájení dobrodružství svatosti.

Příchodem Pána Ježíše sestoupil Bůh mezi nás. Tím je pro každého z nás zaručeno spojení s nebem. Ježíš je jediný prostředník mezi nebem a zemí. Zemřel za nás všechny. Proto jsme všichni pozváni k účasti na nebeských plodech jeho oběti.

Tato zušlechťující činnost v lidské duši se děje úplně neviditelně. Přesto ale Kristus - s ohledem na naši lidskou přirozenost, která je ponořena do světa smyslů, takže se domáhá smyslových znamení - zanechal slavná ustanovení. Tento odkaz Páně, jako smyslům dostupná a působivá znamení naší obnovy a vyššího nadání, Tě spojuje s Bohem.

Občas se šíří podivná móda vykládat slavná ustanovení Páně jako napodobeniny pohanských mystérií. Náš Pán prý neměl v úmyslu nic ustanovovat. Zpočátku prý bývali učedníci Páně věrní jeho duchu. Sotva přišli do styku s pohanským prostředím našich předků, kteří se klaněli mohutným dubům a lehali si do zurčivých studánek v iluzi, že z nich získají mladistvou svěžest, pocítili prý potřebu vnějších obřadů. Jinak by se prý vystavili nebezpečí, že nezískají trvalý vliv na pohany, když se nepřizpůsobí jejich zálibě v tajemných obřadech. Tu a tam se vyskytne i potrhlý nápad vykládat moje dílo jako výsledek jakéhosi lidového léčitelství, opírajícího se o znalost bylinek anebo také o nějaké mimopřirozené síly.

Nesmím Ti zakrývat, mé milé dítě, skutečnost. Je úplně jiná. Všechny věci skrývají nějaké tajemství. Každá věc je závojem, který zahaluje její poslední příčinu. Touha po odhalení skrytého a tajemného rozměru jsoucna byla v Tobě vždy. Je Ti přirozená. Proto se nediv, že každé náboženství, které znamená vyjadřování a uskutečňování vztahu člověka k Bohu, obsahuje tajemství.

Slavné ustanovení Páně jako tajemný závoj něčeho božského není na světě žádná výjimka. Naopak. Je to nejvýraznější vyjádření toho, co se dá částečně sledovat ve všech věcech, které skrývají tvůrčí moc našeho Pána.

Tato slavná ustanovení Páně jsou ona vnější znamení, která naznačují a udělují vyšší nadání, získané naším Pánem pro nás. Působí to, co naznačují. Podivuhodná tajemná síla, spojená s nimi, je tím větší, že její účinnost není patrná ve světě dostupném Tvým, lidským smyslům, ale jen Tvé duši, a že výsledek této činnosti je nadpřirozený. Jde o účast na vyšší přirozenosti, na vyšším životě.

Slavná ustanovení Páně jsou znamení. To je jedna jejich stránka. Avšak jsou to znamení působivá. To je jejich druhá stránka. Tím se liší od jiných znamení. Právě jejich působivost činí z nich tajemství naší víry.

Tajemství slavných ustanovení našeho Pána spočívá v tom, že působí silou vykupitelského díla. Udělují vyšší nadání každému, kdo tomu neklade odpor. Neváhej a přijmi je s otevřeným srdcem čili ve stavu otevřenosti vůči Nejvyššímu.

Tato slavný odkaz je pokračováním vtělení Páně. Jde o předávání jeho vykupitelského díla duším. Náš Pán chce těmito prostředky zušlechtit všechny lidi. Viditelné znamení, totiž slavně ustanovený obřad, vykonaný podle vůle Páně, působí vnitřní silou udělenou mu Pánem, právě tím, že je vykonán.

Náš Pán učí, že se rodíme z vody a z Ducha. Naše duchovní zrození na křtu má dvojí příčinu. Ducha jako hlavní příčinu a vodu jako prostředek.

Když se zamyslíš nad tímto tajemstvím, tak můžeš se ptát: Odkud má voda takovou moc, že se dotýká těla a obmývá srdce? Zdá se, že ve chvíli, kdy Pán užívá viditelných znamení, vtiskuje jim přechodně duchovní moc. Ta je uschopňuje udělit vyšší nadání. Tato slavná ustanovení Páně jako prostředky jeho všemohoucnosti působí podstatně bez ohledu na osobní vlastnosti toho, kdo je uděluje nebo přijímá. Křest poskytuje účast na vyšším životě i malému dítěti, které ještě není schopno úkonu víry.

Působnost slavného odkazu Páně je podivuhodná, ale neodporuje Tvému rozumu. Umělec, který užívá těchto prostředků k vytváření krásného díla ve Tvé duši, je samotný Bůh. Spasitelná moc proudí z božství našeho Pána přes jeho člověčenství do jeho slavných ustanovení.

Zdokonalující nadání z ustanovení Páně je zařízeno k obnově Tvé duše, zatížené hříchem. Dále k zušlechtění Tvé duše v záležitostech, které se týkají bohopycty.

Jedině vyšší nadání Tě spojuje s naším Pánem. Dává Ti dává účast na jeho vyšší přirozenosti. Tato výbava, která je Ti udělována ve slavných ustanoveních Páně, může být dvojí. První dává

nadpřirozený život Tvé duši, takže u Tebe nepředpokládá žádné předcházející vyšší nadání. A pak další nadání, které u Tebe předpokládá obnovený a zušlechtěný stav duše. Toto další nadání je vlastně rozhojněním nadání, které už máš, zatímco první nadání tvoří z Tebe jako člověka duchovně neprobuzeného Boží dítě.

Slavné ustanovení duchovního zrození z vody a Ducha a další ustanovení k Tvému opětovnému smíření s Pánem, tedy tato ustanovení jsou k udělování výchozího nadání člověku vzdálenému od Boha. To neznamená, že by směl přijmout slavné ustanovení ke smíření s Pánem jenom ten, kdo Pána úplně zradil a tím upadl do těžkého hříchu. Kdykoli jsem přistupovala k tomuto ustanovení Páně, nebylo to proto, že bych někdy byla těžkým hříchem vypadla z vyššího života. Dostávalo se mi dalšího nadání, totiž rozhojnění zdokonalujícího nadání.

Ostatní ustanovení našeho Pána se týkají živých. Předpokládají u Tebe jako příjemce jednou udělený vyšší život, a ten podporují a rozhojňují.

Chceš vědět, jak tomu bylo se mnou? Ve slavných ustanoveních Páně se mi dostávalo výchozího i následného zušlechtění. Vedle tohoto zdokonalujícího působení, společného všem slavným ustanovením Páně, uděluje každé toto ustanovení zvláštní vyšší nadání. Ta ještě vylepšuje samo zdokonalující nadání. Odpovídá různým životním úkolům, pro které nám Pán zanechal to či ono slavné ustanovení. Vyšší nadání z těchto jeho ustanovení se liší od ostatního zdokonalujícího nadání tím, že obsahuje pomoc proti zvláštním nedostatkům, které má odstranit.

Kromě toho mi vyšší nadání ze slavného odkazu Páně přinášelo v jistých okamžicích mého života zvláštní pomoc k dosažení cíle, který jsem sledovala.

Toto zušlechtující nadání z ustanovení Páně mi nepřidávalo k danému vyššímu nadání žádnou novou pohotovost. Poskytovalo mi zvláštní posilu, pomoc nebo aspoň právo na tuto pomoc, když bych jí potřebovala k dosažení cíle těchto slavných ustanovení Páně.

Tato ustanovení Páně přinášela mé duši kromě vyššího nadání k Božím dětství také stupňující se pomáhající nadání, které má vztah k cíli jednotlivých těchto slavných ustanovení.

Jak jsem se radovala, když jsem zakoušela, že síla zrození z vody a Ducha a síla ostatních přijatých slavných ustanovení Páně mě provází na každém kroku po celý život! Slavné ustanovení Páně k mé duchovní dospělosti mi poskytlo potřebné síly, abych mohla bojovat za pravdu našeho Pána. Když jsem se stala článkem těla našeho Pána, tak jsem v jeho přijímání, totiž v jeho ustanovení ke společenství Božích dětí a spojení s Kristem, nabývala prostředek, jak dosáhnout těsnějšího spojení s Nejvyšším. Ve slavném ustanovení ke smíření s Pánem se mi dostávalo rozhojnění zdokonalujícího nadání, zkrátka a dobře duchovního růstu pod vedením moudrého zpovědníka, blaženého Otce Česlava.

Když jsme spolu, totiž já a můj snoubenec Havel přijali manželství, tu jsme oba dostali v tomto slavném ustanovení Páně sílu, abychom si zůstali věrní i tehdy, když pominou dny našich radostí, a zjeví se nám rodinný život s celou tíhou, a abychom se snažili rodinnou výchovou rozmnožovat počet dětí království našeho Pána.

A když se mi pak dostavila slabost a nemoc, a nakonec i umírání, tehdy mi slavné ustanovení pro nemocné, udělené blaženým Česlavem, přinášelo velkou úlevu a posilu.

Tak zasahovalo slavné ustanovení našeho Pána do celého mého života. Povznášelo mě nad úroveň všednosti až k vznešenosti svrchované krásy.

Už můj nový charakter při zrození z vody a Ducha navěky oddělil mne, křižanovské děvčátko, od bezejmenného zástupu nevěřících, abych jasně vynikla jako Zdislava. Tajemné znamení, právě tak neviditelné, jako je neviditelný jeho nositel - moje duše - je jedinečný slavně udělený nový charakter. Tajemné znamení, vtisknuté do duše, neunikne však poznání Božím a je zřetelné každému, kdo vidí v Bohu.

Novým, ušlechtlejším charakterem se mi dostalo zvláštního zdokonalení. Dalo mi to účast na kněžství našeho Pána. Ne že bych se stala nějaká kněžka. Daný charakter je zvláštní duchovní schopnost. Jejím předmětem je účast na kněžském poslání našeho Pána. Proto tento charakter

zahrnuje duchovní moc, zařízenou k tomu, co patří k bohopoctě. A ta má základ v kněžství Páně. Průto můj nový charakter je Kristův charakter. Jemu jsem se tím připodobňovala.

Byla jsem označena Kristovým znamením. Patřila jsem Pánu od chvíle, kdy jsem mu byla dána při mém zrození z vody a Ducha. Charakterem bylo vytvořeno mezi mnou a Kristem zvláštní fyzické, trvalé pouto. Tento charakter mě postavil pod jeho vliv. Dával mým úkonům znamení opravdové lásky Páně. Nový charakter ze mě učinil statečnou bojovnicí Boží.

Narozením z vody a z Ducha se mi poprvé dostalo účasti na vrcholném kněžství našeho Pána. Tím jsem nabyla schopnosti zapojit se do účasti na ostatních tajemstvích shromáždění Božích dětí. Dostalo se mi moci a síly veřejně a otevřeně vyznávat víru v Krista, aby tím byl Pán vynikajícím způsobem uctěn.

Zbrusu nový charakter mi poskytl nadání, že jsem si mohla s užitkem osvojovat další ustanovení našeho Pána. Předně, když jsem se narodila z vody a Ducha, začala jsem podílet na dokonalých projevech bohopocty. Tím, že jsem dávala ustanovením našeho Pána možnost, aby byly u mne co platné, stala jsem se jejich prostředníkem v nejširším slova smyslu. Kromě toho, když jsem je já, vybavená novým charakterem, přijímala, napomáhala jsem tomu, aby mi vyšší nadání vstoupilo do duše. A tím jsem se, já, ozdobená novým, ušlechtlejším charakterem, stala zprostředkovatelkou v pravém slova smyslu.

Ptáš se, jaký význam má takový charakter dospělého bojovníka Páně mezi ostatními ustanoveními našeho Pána? Především Tě uschopňuje přijmout právě to nadání, jaké odpovídá poslání slavného ustanovení pro Tvou dospělost. Kromě toho je Ti tento charakter dán k veřejnému vyznávání a obhájení své víry. Ctnost víry a jiné vlité ctnosti, které Ti obyčejně pomáhají vyznat víru, směřují spíše k Tvému vlastnímu zájmu a dobru. Vyznání víry, vycházející z biřmovacího charakteru, je docela jiného rázu. Je to veřejný projev víry, kterým získává především obec věřících, když vyznáváš víru bez obav a hájíš ji proti útokům nepřátel. Tímto ušlechtlejším charakterem se stáváš pomocníkem Páně v hlásání této víry.

Nechápeš, jaký je rozdíl mezi vyšším nadáním a nově ustaveným charakterem? Vyšší nadání je dar z nebe. Tím se připodobňuješ Bohu jako jeho dítě. Dostává se Ti účasti na jeho vyšší přirozenosti. Připodobňuješ se Ježíši v jeho přirozenosti jako jeho bratr či sestra. Charakter je nadpřirozená schopnost Tvé duše, kterou se připodobňuješ našemu Pánu v jeho poslání a v jeho vznešené činnosti. A proto tak, jako se vyšším nadáním účastníš na božské přirozenosti našeho Pána, tak se novým, ušlechtlejším charakterem účastníš na jeho kněžství. Vyšší nadání působí, že Tvé skutky jsou záslužné, kdežto nový charakter působí, že platně vykonáváš úkony příslušející bohopoctě.

Díky Bohu se mi podařilo spojit v dokonalém souladu ve své duši účinnost vyššího nadání s účinností charakteru, jež se navzájem doplňují. Charakter, jako zprostředkující moc, je určen k získání vyššího nadání, a vyšší nadání má zase doprovázet činnost charakteru, aby tato činnost byla záslužná a Bohu milá.

Náš Pán nabízí ve svých slavných ustanoveních lék na všechny nemoci mé i Tvé a obklopil jimi celý náš život. Tak byl můj život provázen božskou pomocí, tryskající z hlubokých zdrojů ustanovení Páně. Každý okamžik mého života byl slavně zdokonalen. Pán mě provázel svými dary během celé mé pozemské pouti, a to jak v životě soukromém, tak v mých vztazích k manželovi, k rodině a vůči všelidské rodině. Za všech okolností mi dával stále novým a novým způsobem důkazy své láskyplné pomoci.

Jakmile jsem se zrodila pro tento svět, Bůh mi vлил při mém zrození z vody a z Ducha nadání Božího dětství. To mě provázelo celý život. Když jsem dospívala fyzicky a stávala se užitečnou druhým, musela jsem dospět i duchovně. A tu se mi dostalo zvláštního nadání z ustanovení Páně pro mou duchovní dospělost. Z děvčátka jsem dospěla v ženu s úkolem je hájit Kristovu pravdu a hlásat ji. Duchovní pokrm, poskytující stále nasycení, jsem nalézala ve svaté hostii.

A kdykoli na mě dolehly výčitky svědomí, pokaždé jsem nalézala povzbuzení a obnovu sil u svého duchovního vůdce, blaženého Česlava. Náš Pán nezapomněl ani na tyto bolestné chvíle v našem životě. Proto nám k tomu zanechal příslušné slavné ustanovení.

Kdykoli jsem se unavila a docházely mi síly nemocí či vyčerpáním, shledávala jsem, že to pozemské tělo, jež se mi někdy zdálo být vlastní, mi nepatří, ale že jsem ho pouze spravovala. Jenže i v tu chvíli mi Pán poskytl pomoc. Chtěl, aby také tímto ustanovením pro nemocné dostala moje duše, směřující k věčnosti, potřebnou posilu, a je-li třeba, také tělo jistou úlevu a pozdravení.

Tak byl celý můj lidský život začleněn do nadpřirozeného proudu vyššího nadání, vycházejícího ze slavných ustanovení Páně. Nepůsobilo to však samočinně, bez mého přičinění. Byla nutná také neustálá součinnost z mé strany. Je sice pravda, že tato ustanovení Páně působí samy sebou, samotným úkonem, ale tak jako ani ten nejlepší nástroj nevytvoří krásné dílo, když nemá k dílu připravenou látku, tak ani ustanovení Páně nemohou působit, pokud by člověk kladl odpor jejich působnosti. Byla nutná moje součinnost s vyšším nadáním. Bůh mě sice stvořil beze mě, ale k dokonalosti by mě beze mne nepřivedl.

Čím lépe je Tvá duše připravena, čím větší je Tvou láskou vzbuzená touha po setkání s Pánem, čím upřenější je Tvoje pozornost k jeho vrcholnému tajemství, které má působit ve Tvé duši nadpřirozenou proměnu, tím bohatší proudy vyššího nadání Ti do ní stékají.

Přeji Ti záplavu těchto darů! Tvoje milující maminka

DOPIS TŘETÍMU DÍTĚTI

Moje milé dítě!

Místem mého narození jako Božího dítěte se jménem Zdislava byla křtitelnice ve starodávné svatyni v Křižanově na Moravě. Tato událost sejmula z mé duše největší překážku dokonalosti a vlila do ní první zušlechťující nadání. Moje jméno bylo zapsáno do knihy věčného života. S vyšším nadáním mi byly vlyty ctnosti božské i mravní a dary Ducha svatého. Tak jsem byla bohatě vybavena pro život plně lidský, ale i pro vyšší život. Bez toho bych nebyla mohla vykonat nic z úkolů, které mi byly svěřeny.

Můj nový vztah k Bohu byl zpečetěn krví našeho Pána na Kalvárii. Tam byla mě zrovna tak jako Tobě otevřena brána do království svrchované lásky.

Divíš, že se, jak jsem do tohoto království vlastně dostala? Viš, čím jsem smyla svou lidskou ubohost a bídu, která mě brzdila na cestě k dokonalosti? Sama nestačím dost poděkovat, že jsem se mohla stát Božím dítětem, když jsem se narodila mým rodičům, panu Přibyslavovi a jeho manželce a moji drahé máti, paní Sibyle, jako dítě tohoto světa? Stalo se to právě přijetím účasti na tajemství mého znovuzrození.

Náš Pán přelévá do tohoto svého ustanovení svou drahou krev. Jeho krev obmývá mou jako Tvou lidskou ubohost a činí lidskou duši krásnou a milou Bohu. Když toužíš mít podíl na království svrchované lásky, pokud se chceš povznést na úroveň Božího života, zasazeného do pozemského prostředí, musíš přijmout toto slavné ustanovení Páně, probouzející vyšší život v duši. Kdo se nezrodí z vody a z Ducha, nemůže vstoupit do království našeho Pána.

Přijmout křest znamená stát se Kristovým a vstoupit do jeho úžasné společnosti. Znamená to přidružit se ke Kristu a stát se Božím dítětem a přítelem Páně. Sám o tom mluví při noční schůzce s Nikodémem, který uznává jeho božství a rád by se dostal do jeho království, které hlásá. Ale Pán klade duchovní znovuzrození při křtu, jako podmínku: Nenarodí-li se kdo znovu z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království. Jde o nový obřad. Je to vnější obřad, při kterém se užívá vody. Přitom nastává vnitřní zdokonalení. Tento obřad je spojen s působením Ducha. Duch působí v duši nový život.

Před odchodem ze světa pověřil Pán učedníky udělováním křtu: Jděte, získávejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. A oni dodnes plní tento příkaz svého božského zakladatele.

Jak jsem se znovuzrodila? Byla jsem úplně maličká, když se nade mnou skláněl služebník Páně u křtelnice. Na samotném způsobu, jestli jsem byla ponořena či pokropena, nezáleželo, ale hlavně, že byla použita skutečná voda.

To jsem naléhavě potřebovala, abych se mohla stát dokonalou. Jedině ten, kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen. Právě proto, že je narození z vody a Duchu tak nezbytné k obnově a vrcholnému zdokonalení člověka, proto usnadňuje náš Pán jeho přijetí tím, že za látku křtu ustanovuje pouhou vodu. Každému člověku dává právo, aby v případě nutnosti udělil křest jinému slavně ustanoveným způsobem ve jménu trojjediného Boha.

Divíš se, že by Bůh připoutal své vyšší dary ke svým zvláštním slavným ustanovením? Žasneš, že by nebylo možno dosáhnout dokonalosti jinak, než jejich prostřednictvím? Správně se divíš. Pán připojil vyšší nadání ke svým slavným ustanovením, ale nepřipoutal je pouze tam. Slavné ustanovení ke znovuzrození z vody a Duchu může být nahrazeno krví mučedníků a touhou lásky u těch, kterým se nedostalo vyššího nadání skrze slavné ustanovení. Kdokoli touží znovu se zrodit z vody a Duchu, zakouší ve své duši znovuzrození, ale nikoli ve svém těle. Křest touhy je vlastně úkon dokonalé lásky. A láska člověka očišťuje a činí ho milým Bohu.

Ptáš se, může-li být skutečný křest nahrazen mučednictvím pro Krista nebo touhou po spojení s Bohem? Ovšemže, může. Křtem krve zrovna tak jako křtem touhy můžeš dosáhnout daru spojení s Bohem, ale bez nového, vznešenějšího charakteru, plynoucího ze slavného ustanovení Páně.

Divíš se, že křest krve a touhy nenahrazuje tak úplně skutečné zrození z vody a z Duchu? Nahrazuje ho jen pouze částečně. Nový charakter je účinkem přijetí pouze skutečného ustanovení našeho Pána. Zrozením z vody a Duchu se připodobňuješ a přivtěluješ ke Kristu. To je hlavní účinek křtu. Stejněho účinku lze dosáhnout také jinou cestou. Pokud může být Tvé srdce vedeno Duchem svatým k víře a lásce k Bohu a lítosti nad svými hříchy. Taková dokonalá láska k Bohu, spojená s vírou v Krista a s lítostí nad hříchy, očišťuje Tvé srdce, pokud nemáš možnost přijmout skutečný křest. Křest touhy ovšem sám od sebe nepůsobí vyšší nadání touhy, nýbrž tak působí z osobního úkonu, moci úkonu lásky, na kterou Bůh odpovídá podobnou láskou.

Jako ostatní děti, tak i já, nejstarší dcera pana Přibyslava, brněnského kastelána, sídlícího na hradě Veverí, a paní Sibyly, dvorní dámy královny Kunhuty, jsem se narodila s dědičným hříchem, který je hříchem přirozenosti. Nový, vyšší život vypukl v mé duši, když se mě dotkla křestní voda. V ní byl utopen hřích a zrodila jsem se já, oděná do Kristových zásluh a naděje na slavné vzkříšení.

Křtem se znovu rodíme vodou a Duchem z dětí hříchu v Boží děti. A je to přitom obnova celého člověka. Pod vlivem Duchu překonává Boží dítě starého člověka. Obléká nové, zdokonalené člověčenství. Tím se odděluje od zástupů, navěky svíraných v otroctví dědičného hříchu. Odlišuje se tím, že získává křestní jméno. Stává se zbrusu novým stvořením v nadpřirozeném řádu. Když jsem se takto stala novým tvorem, nesoucím jméno Zdislava, byl můj vztah k Bohu postaven na úplně nové základy. Přestala jsem být cizinkou před Bohem, která by se jen ztrácela v šumných hvozdech kolem hradu Veverí. Stala jsem se dítětem v Kristu a Pán je mým přítelem. Celé Boží stvoření mě laskavě obejmulo a já jsem udělala krok k němu jako k dávno známému. Přitom mi také bylo zaslíbeno nebe za dědictví. V jeho dosažení jsem doufala v síle daného příslibu a v duchu nároků skutečného dítěte.

Ve chvíli křtu se v mé duši odehrála tajemná proměna. Bůh mě vybavil zušlechťujícím nadáním. Otevřela se mi brána k novému, ušlechtilému životu. Nestalo se tak mými, lidskými silami. Sama jsem nemohla překročit meze své přirozenosti.

Vedle daru Božího dětství a všech důsledků, které z tohoto nadání vyplývají, dostalo se mi přitom také nového, vznešeného charakteru. Takový charakter v duši mé či Tvé, jako v duši každého Božího dítěte, je znamením Krista kněze. Přivtěluje nás ke Kristu. Poskytuje nám účast na jeho kněžské moci. Proto udělil také mně právo a moc účastnit se skutečné bohopocty. To znamená také schopnost přijímat platně další dary ze slavných ustanovení našeho Pána.

Aniž bych se jakkoli povyšovala, představuji druhého Krista. Narozením z vody a Duchu nastalo mé ztotožnění se s Pánem. V tomto ztotožnění jsem si sice uchovala svou vlastní osobnost a zvláštnost

jedince, ale mé přidružení k Pánu bylo tak těsné, že Kristus mohl o mně užít obrazu kmenu révy a ratolesti.

Tím, že mě křtem přivtěлил k sobě, učinil ze mě také součást svého tajemného těla a obecného shromáždění Božích dětí. Toto shromáždění Božích dětí zosobňuje a pokračuje v díle Ježíše Krista plněním jeho kněžského poslání. Tím nastává vzájemné pronikání a sdělování vyššího života. Z modliteb a dobročinnosti, zásluh a úkonů kajicnosti jednoho smí čerpat všichni členové shromáždění Božích dětí, tak jako se z výhod celku raduje každý jednotlivý účastník.

Pamatuj si, že dar zrození z vody a Ducha je to největší, čeho se Ti může v tomto pozemském prostředí dostat. Plnosti ovoce tohoto slavného odkazu Páně se Ti však nedostává samočinně a naráz. V tomto ohledu není zrození z vody a Ducha samospásné. Je to začátek Tvého obnoveného a zušlechtěného života. Ten má pokračovat dál, především v rodinném prostředí. Pro mě to byl především zářný příklad mých rodičů na křižanovském sídle či na hradě Veveří, povzbuzující a poučující slova mé matky Sibyly, a tím také ochrana před pádem a scestím. Můj otec "byl světu rytířem, ale v duchu byl mnichem". Tento jejich příklad opravdově prožívané radostné zvěsti našeho Pána ve mně chránil semínko vyššího nadání a pomáhal mu k rychlému růstu.

Zrovna tak, jako toto semínko shromáždění Božích dětí, které jsme prožívali doma, působilo na mě shromáždění Božích dětí v nejširším slova smyslu.

Především to byli žďárští mniši cisterciáci, dále brněnští johanité a františkáni, ale i poustevníci, starající se o kapličku na hradě Veveří, které moji rodiče tolik podporovali. Všechny tyto duchovní květy pocítily štědrou ruku mých rodičů.

Královna Kunhuta projevovala živý zájem o založení kláštera dominikánek v Brně. Proto moje máti, jako její přední dvorní dáma, rovněž velkoryse podporovala plán uvést do Brna sestry dominikánky. Brněnský klášter dominikánek založil roku 1239 měšťan Oldřich Schwarz a zbožná žena Herborga. Všichni příbuzní mojí maminky, paní Sibyly, pamatovali později ve svých odkazech hlavně na tento klášter.

Tehdy město Brno spatřilo poprvé také členy řádu Kazatelů svatého Otce Dominika. Když tudy procházel krakovský kanovník Hyacint, provázený Otcem Česlavem a s dalšími bílými anděly, zřídili společně brněnský dominikánský klášter.

Založil jej moravský markrabě Přemysl. Svěřil jim kostel sv. Michala. Biskup Robert z Oloouce to schválil. A právě v brněnském kostele mi později učinil náš Pán veliké věci. A tak tedy v tomto bohumilém prostředí naší rodiny a celého širšího shromáždění Božích dětí jsem dospívala a s úctou a radostí prožívala nový život a zakoušela všechno požehnání, jež z něho vyplývá.

Hojné požehnání a záplavu Božích darů Ti vyprošuje Tvoje milující maminka

DOPIS DOSPÍVAJÍCÍMU

Moje milé -

skoro se Tě bojím oslovit ještě jako "dítě", protože mi rosteš čím dál víc před očima, až se obávám, že se mi ztratíš někde ve světě. Píši Ti, protože stojíš na prahu svého života, kam se chystáš vykročit samostatně a v plné síle. Jsi v pokušení odbýt mě s námitkou, že už nejsi dítě a já že ti snad nerozumím. Jenže nezapomeň, že jsem taky někdy dospívala. Chceš vědět, jak to bylo s mým dospíváním?

Podobně jako jsem se z vody a z Ducha narodila k novému, dokonalejšímu životu, tak jsem dospěla přijetím příslušného slavného ustanovení Páně. Přijetím tohoto slavného ustanovení pro mou duchovní dospělost jsem dosáhla rozkvětu všech sil a schopností k zakoušení dokonalého života v celé jeho plnosti. Nabyla jsem sil statečně bránit dokonalost svého života a třeba za ni i bojovat.

Od nejstarších dob se toto slavné ustanovení Páně jasně odlišovalo od znovuzrození z vody a Ducha. Když jáhen Filip odešel hlásat radostnou zvěst do Samařska, mnozí se obrátili a on je pokřtil.

Samaritáni nebyli ani pohané ani židé. Proto se v jeruzalémském shromáždění Božích dětí všichni divili jejich obrácení. Petr a Jan se šli přesvědčit o jejich víře. Zjistili, že sice přijali křest, ale nikoli Ducha svatého, takže jejich slavné zaslíbení velkým věcem nebylo úplné. Proto na ně vložili ruce a oni přijali Ducha svatého. Křest způsobuje znovuzrození a uděluje zdokonalující nadání. Další slavné ustanovení, totiž pro duchovní dospělost, dává Ducha svatého. Jáhen směl udělit křest, ale to další směli udělit apoštolové jako biskupové.

Moje uvedení do shromáždění Božích dětí zahrnovalo především znovuzrození z vody a Ducha. To mi přineslo první zušlechtění. A potom přišlo vkládání rukou. Tím se mi dostalo Ducha svatého. To druhé se liší od prvního. Dostalo se mi vrcholného zdokonalení, takže jsem vykročila novým životem milovými kroky. Dříve jsem přijímala vyšší nadání po lžičkách, jako duchovně dospělá jsem je začala přijímat už po velkých lžících. Tak jsem se ještě víc připodobnila Pánu, který je od prvního okamžiku své pozemské pouti plný vyššího nadání a pravdy. Tak se dovršilo moje zrození pro vyšší život

Ptáš se, jestli mi při tom přišel Duch svatý? Přišel, ale ne sám. Duch nepřichází sám. Dostavuje se ve svých darech.

Jistě dobře víš, jaké jsou ty dary, ale pro přesnost je připomínám. Dar moudrosti a rozumu, dar umění a rady, dar síly, dar nábožnosti a bázně Boží.

Chápeš, co vlastně jsou tyto dary? Jsou to dobra, která nám uděluje Duch se zdokonalujícím nadáním a s vlitými ctnostmi. Dary nejsou samotná vnukání Ducha svatého. Spíše jsou to zvláštní uzpůsobení, která Tě uschopňují a posilují Tvou ochotu naslouchat jeho vnuknutí a tak plnit jeho vůli.

Díky nim je Tvá duše uzpůsobena k tomu, aby byla vedena v duchu důvěrného přátelství s naším Pánem. Zůstává věrná inspiraci Ducha svatého. Proto se Ti dostane vyššího nadhledu nad věcmi. Ten potom ovládne celý tvůj život, všechno tvé smýšlení a jednání. Pak můžeš jasně sledovat, jak tyto dary uzpůsobují tvou duši, aby se dovedla pohybovat v novém prostředí, hrdinsky povzneseném nade všechno přirozené. Prostřednictvím těchto darů si Duch svatý zajišťuje svrchovanost v celém Tvém životě.

Tvoje duše jedná vyšším, nadlidským, hrdinským způsobem pomocí vlité ctnosti. Přitom ovšem jednáš podle úsudku svého rozumu. Dary Ducha svatého Tě naučí jednat pod vlivem Božím, přičemž bude zachována Tvoje svoboda, jevíci se v souladu s touto vyšší inspirací. Tak se Tvé počínání bude někdy zdát skoro odporovat úsudku přirozeného rozumu a ryze lidským náhledům. Vliv darů Ducha svatého je mnohem větší než působnost vlitých ctností.

Dary jsou zvláštní dokonalosti, které Tě uzpůsobují k následování vyšších vnuknutí. Proto tam, kde nestačí vnuknutí přirozeného rozumu, potřebuje Boží vnuknutí, a tedy také dary Ducha svatého. Pán zdokonaluje Tvůj rozum dvojím způsobem. Především světlem přirozeného rozumu. Tak je tomu v případě Tvé přirozené získané ctnosti moudrosti. Dále způsobem nadpřirozeným, totiž božskými ctnostmi. A třebaže je tato druhá dokonalost vyšší než první, já - podobně jako Ty - ji znám. První stupeň dokonalosti dosahuješ naplno, kdežto druhý jenom neúplně, takže jenom nedokonale poznáváš a miluješ Boha.

Jenže není v moci Tvého rozumu, ani osvíceného vírou či vlitou ctností poznat všechno, co je potřeba k dokonalosti, a vyhnout se všem chybám lidské hlouposti, jakým je ubohý tvor vystaven, když je ponechán jen svému vlastnímu rozumu. Jedině Vševědoucí a Všemohoucí Ti může poskytnout lék proti lidské nevědlosti a tvrdosti srdce. Proto jsou Ti dány dary Ducha svatého. S nimi dokážeš překonat tyto nedokonalosti. Hodnota darů pro Tvou dokonalost je nedozírná. Zdokonalují a dovršují nadpřirozenou budovu Tvé duše, která je založena povznášejícím nadáním a má neustále vzrůstat.

Proto jsou dary Ducha Páně v nějaké míře i v Tvé duši, když je ve stavu zdokonalujícího nadání. Působí v ní stále, ledaže by se Tvá duše odvrácením od Boha připravila o vyšší nadání. Mohou stále růst a nabývat stále větší účinnosti. Přitom Tvoje nadpřirozená dokonalost Božího dítěte rovněž stále roste právě tím, čím více u Tebe rostou tyto dary. Vždyť pomocí těchto darů se Tvá duše dostává stále víc a více do vlivu Ducha svatého.

Když si osvojiš dar moudrosti, zakusíš to příjemné poznávání duchovních věcí. Je to dar, jímž poznáš a doceníš božské věci pomocí duchovní zkušenosti, kterou Ti vnuká Duch svatý. Dar rozumu Tě zase naučí prohlubovat pravdy víry. Poznáš, že dar rozumu není výsadou jen učených scholastiků, nýbrž ho má každá duše, když je ve stavu povznášejícího nadání.

Tvoje duše je plná zvláštního jasu. Tvůj rozum pronikne až do největších hloubek pravdy. Tvoje vůle ochotně učiní vše, aby tato pravda přešla do Tvého života. Tak se stane, že se tato poznaná pravda stane vodítkem celého Tvého dalšího života. Je to zvláštní osvícení, nazírání Ducha svatého, jenž Ti dává pomocí rozumu pronikat hlouběji do zjevené pravdy, a Ty se jí stále pevněji držíš a zařizuješ podle ní svůj život.

Darem rady odpovídá Duch svatý na Tvoji vroucí modlitbu, kterou k němu vysíláš: "Pane, děkuji Ti za všechny dary, ale co si s nimi mám počít? Jak se mají stát velké věci skrze mne, když toho Ducha svatého nikde nevidím?" Dar rady Tě chrání před neuváženým jednáním, ukvapeností, ale hlavně před domýšlivostí a pýchou, která je tak nebezpečná v duchovním životě. Duch svatý Ti udílí své rady buď přímo zvláštními vnuknutími za různých okolností, anebo prostřednictvím Tvého anděla strážného, anebo i prostřednictvím jiných Božího poslů, maminky a tatínka, duchovního Otce a dalších dobrodinců. Jejich ústy k Tobě mluví, když upřímně prosíš o radu. Ví, že ji často potřebuješ, ale nestyd' se o ni pokorně prosit. Je to právě pokora, která Ti zjedná velký příliv daru rady. Díky pokoře Ti Bůh často poradí, kdykoli se pokorně skloníš a vyznáš své hříchy před Božím služebníkem, a uslyšíš radu toho, kdo mluví na místě Božím. Tento dar rady pak působí v Tvé duši největší pokoj a jistotu.

Dar umění Tě zase učí vidět a hodnotit vyšším způsobem věci stvořené, jak je může sledovat jedině Bůh. Poskytuje Ti schopnost posoudit věci z Božího hlediska. Učí Tě poznávat Tvůj nadpřirozený cíl - svatost, ale také prostředky, jak se k tomu cíli dostaneš.

Sotva zakotví svrchovaná láska v Tvé duši, ihned je Tvoje duše napřimena k Nejvyššímu a vyhýbá se oklikám. Tato láska je pak podporována darem umění, takže umíš správně užívat pozemské věci. Dar umění Ti především říká, že stvořené věci nejsou Tvým cílem. Jsou to jenom prostředky, které Tě vedou k Bohu. Dar umění Tě vede orientovat se v lesku a nádheře věcí tohoto světa a podle toho vše hodnotit, a užívat všeho jen potud, pokud by Tě to přibližovalo k Bohu. Dar umění Tě naučí objevovat Boha jako tvůrce všeho, jako udržovatele, jako toho, jenž jediný je hoden Tvého klanění, a jemuž dlužno všechno podřídit. Proto je dar umění tolik důležitý hlavně pro Tvůj duchovní život.

Vždyť kolem sebe tak často vidíš, jak mnozí zaměňují Boží účinky za Boha samého. Proto je třeba, aby Ti Duch svatý ukazoval darem umění, jak jasně odlišovat dar od samotného Dárce, tvora od Stvořitele, citové a duchovní útěchy od jejich svrchovaného Původce.

K tomu Tě vede Duch svatý darem nábožnosti. Pomůže Ti uspořádat vztahy vůči Bohu. Ctnost zbožnosti sice určuje Tvůj vztah k Bohu, abys mu vzdával povinnou úctu za všechno, co Ti prokazuje. Dar nábožnosti Tě však vede dál. Dopřává Ti, abys ses dal plně prostoupit Bohem a zahořel k této svrchované Lásce láskou. Zušlechťuje Tvou lásku ještě víc než vlitá ctnost zbožnosti. Dar nábožnosti Tě odpoutává od sebe samého. Dopřává Ti pokud možno zapomenout na sebe. Učí Tě klanět se Pánu nejen navenek, ale i v hlubinách Tvého srdce. Naučí Tě klanět se bezvýhradně před nesmírnou velebností Páně, a přitom si zachovávat dětskou lásku k Bohu jako k dobrému Otci. To, co se mnohým zdá obtížné - jak sloučit úctu před mocným majestátem Božím s něžností k laskavému Otci, to Tě Duch svatý učí darem nábožnosti. Tak si zachováš něžnost a křehkost Božího dítěte. A ještě jeden plod přináší dar nábožnosti do Tvé duše. Stále upokojuje, konejší a utěšuje Tvou bázlivou duši.

K tomu z jiné strany pomáhá dar Boží bázně. Učí Tě rozlišovat dva druhy bázně. Bázeň otrocká, ustrašená, která myslí jenom na trest, který zasluhuje za hřích. A pak bázeň Božího dítěte, které se bojí urazit Otce, protože ho miluje, takže ho zdráhá zarmoutit. Dar Boží bázně Tě učí více poznávat Boha jako spravedlivého a současně milosrdného. Učí Tě vidět se vedle nekonečnosti a věčnosti Boží jako nepatrné nic.

Dokázat tohle všechno by však nebylo možné bez daru síly. Kráčet dennodenně stejnou cestou, konat všední věci bez okázalosti, bez lichotivého uznání, je jistě obtížné. Apoštolové v den Letnic, kdy

na ně sestoupil Duch svatý a vybavil je silou, nabyli schopnost a ochotu ovládnout pro Kristovu radostnou zvěst celý svět. Tak i Ty s pomocí daru síly, jehož se Ti dostává v povznášejícím nadání, snadno přemůžeš všechny obtíže, které Ti přináší život na cestě svatosti. Tento dar Tě uschopňuje odhodlaně a s radostí plnit Boží vůli, takže máš rozhodnost a ochotu poslouchat více Boha než lidí. Potom trpělivě sneseš všechny obtíže, které Tě potkají na cestě k dokonalosti. Dar síly se u Tebe spojí s bezmeznou, ale nikoli zaslepenou důvěrou v Boha, s důvěrou vždy zdůvodněnou a rozumně přesvědčenou právě proto, že se spoléháš na Pána víc než na sebe.

Odkrývání pokladů jednotlivých darů Ducha svatého bude pro Tebe osvěžujícím otevíráním pramenů živé vody, kterou si nenecháš jen pro sebe, ale rozdáš ji všem žíznivým.

Pokud je síla darem Ducha svatého, tedy patří k účinkům zdokonalujícího nadání. Může znamenat i jistou okamžitou Boží pomoc. Tak vyznačuje povznášející výbavu, jaká je vlastní Božím ustanovení pro duchovní dospělost. Je to slavné ustanovení osvícené dospělosti, takže Ti přináší jako Božím dítěti sílu bojovníka pro Krista. Tak získáš moc veřejně, slovy i skutky vyznávat Pána jako pravý profesionál. Přitom se Ti dostane v novém charakteru jak oprávnění k boji za Krista, tak potřebné síly k tomuto boji.

Já jsem se zrozením z vody a Ducha stala Božím dítětem neboli Zdislavou-dívkou Páně. Bůh mi přitom vtiskl do duše zvláštní charakter, duchovní moc zařízenou k slavným úkolům, z nichž se skládá bohoocta. Avšak rozsah působnosti charakteru Božího dítěte se liší od rozsahu působnosti charakteru dospělého přítele Páně, kterým se Boží dítě stává vyznavačem Krista a průbojným dobyvatelem jeho království. Boží dítě má vykonávat úkony, vedoucí ke spáse. Tak se účinně podílí na kněžství našeho Pána. Boží bojovník se má zasazovat pro Krista a jeho víru. K tomuto duchovnímu zápasu se mu dostává duchovní síly v novém charakteru Božího spolupracovníka.

Posláním dospělého přítele Páně je bojovat proti nepřátelům Krista jeho veřejným vyznáním a hlásáním a prokazováním věrnosti vůči němu. To už za něho bojuješ nejen jako soukromá osoba, nýbrž z pověření, jako jeho důvěrný přítel a spolupracovník.

Hluboký symbol této síly nového Božího bojovníka je v oleji, který je látkou tohoto slavného ustanovení našeho Pána. Jako se zápasníci před bojem natírali olejem, aby byli mrštnější a snáze vyklouzli odpůrci, tak se při tom stává z každého Božího dítěte Boží bojovník v plné síle.

Vyšší nadání, plynoucí z přijetí slavného ustanovení Páně pro mou dospělost, mě proniklo v celé vyšší stránce mé bytosti. Dalo mi to pronikavost rozumu, povzbudilo to a posílilo mou vůli a naplnilo ji lví odvahou. Můj rozum se už nikdy nezalekl bludů, nýbrž je pohotově odmítal pomocí světla víry a pevně přilnul ke svrchované Pravdě. Také moje vůle odrážela útoky nepřátel. Naučila jsem se dávat přednost Bohu přede vším pozemským, třeba i sebelákavějším, a to i za cenu nejtěžších obětí.

To všechno vyprošuji i Tobě.

Tvoje milující Zdislava

DOPIS TOBĚ

Milý človíčku!

Tento dopis adresuji Tobě, kdo toužíš jenom po těch největších věcech. Píši jej Tobě, kdo se snažíš dosáhnout velikosti.

Pořád ještě netušíš, proč se obracím zrovna na Tebe? Stále nechápeš, co bych Ti mohla chtít říci, a bych Ti mohla prospět? Víím, že Tě obklopuje tolik vynálezů a vymožeností, o jakých se mi na zemi ani nesnilo. Také ale víím, jak Tě sužuje tak chatrná a nestálá rodina, s tak hroznou potratovostí, rozšířenou antikoncepcí, alkoholismem, narkomanií a ještě horšími věcmi.

Ale nemysli si, že Ti nerozumím. Zrovna tak jsem čelila k těžkostem života za své pozemské pouti. Nikdy jsem se příliš neobracela k blahobytným, a přece pořád nenasyčeným dvorním dámám. Nezdržovala se s pyšnými paničkami, usazenými v blahobytu a domáhajícími se jen toho, aby je trubadúři opěvovali jako vděčný objekt lásky. Tak ani Ty nemusíš ztrácet mnoho času s těmi

emancipovanými hrdopýskami, které užívají společenských a vzdělávacích vymožeností k učeným kavárenským řečem o svých právech, zejména o právu na potrat a antikoncepci. Myslím, že tomu, kdo na sebe uvalí vlastní rozmařilost a zvrhlostí pohromu, lze stěží pomoci.

Jsem sice slabá žena, ale přesto myslím, že motiv mého ženství zní celým stvořením. Vznáší se jako vzdálená ozvěna tajemné symfonie nad otevřeným línem panenské země. Vznáší se nad milovanou nevěstou a manželkou. Vznáší se nad každou lidskou matkou - každá je přežarována dítětem. Všude, kde se člověk oddává, jasně vyniká tajemství věčné ženy. Kdekoli se však někdo snaží jen o své sebeuplatnění a sebevyvýšení, tam to jde s ním od deseti k pěti. Přesažné tajemství člověka se smyslem pro hledání a objevování skrytého rozměru věci se pak vytrácí.

Pokusíš-li se vyvýšit vyvýšit vlastní obraz, zničíš původní obraz věčný, který máš v sobě od příchodu na svět.

Je-li předznamenáním ženy ono "staniž se mi", tedy její ochota "být požehnána", potom je vždy neštěstím, když se některá žena brání "požehnanému" stavu. Místo oddání se či zasvěcení se, nastupuje zoufalý projev vnitřního selhání - vydání se napospas.

Okolnost, že jednotlivá žena žije průměrně déle než jednotlivý muž, může mít hlubší význam. Muž zastupuje dějinnou situaci té či oné doby, kdežto žena zastupuje pokolení. Muž představuje hodnotu okamžiku, žena zosobňuje nekonečnost sledu pokolení.

Je-li žena geneticky původnější, muž má prvenství svou přesažností. Také v tomto směru je muž "hlavou" ženy. V tom není podcenění ženy. Je-li muž hlavou rodiny, žena je jejím srdcem. Dvojakost pohlaví mužského a ženského má metafyzický význam. Tvoří základ pro trvání lidské skupiny. Již v samotném tomto základě je obsažena myšlenka rovnosti, protože ani jedno ani druhé pohlaví není nezávislé.

Pohlaví je jeden ze způsobů, jimiž člověk překračuje meze svého "JÁ". Pohlavní úkon je toliko přechod. Sexus sám o sobě nevytváří hodnoty. Eros však směřuje k trvalému spojení mužského se ženským protikladem. Eros je intuitivní hledání hodnoty. Probouzí se tělesnou krásou, avšak zasahuje celou Tvou osobnost s duší i tělem. Směřuje k tvůrčímu spojení muže a ženy.

Postavení ženy se dnes vyznačuje četnými novými rysy a zvláštnostmi. Některé z nich jsou příznivé, jiné nikoli. Jedny souvisejí s opravdovým osvobozením ženy. Jiné přinášejí pod rouškou rovnoprávnosti a různých vymožeností její lidské ponížení a zbavování důstojnosti.

K příznakům postavení dnešní ženy patří důraz na vzdělání a mimorodinná zaměstnanost. Samotné vzdělání a zaměstnanost žen není znepokojující, pokud k tomu dochází rovnoměrně s jejich duchovním a mravním pokrokem, v souladu s lidskou přirozeností a důstojností ženy. Změněné společenské postavení ženy a její kulturní význam staví před nové úkoly nejen ženu, ale i muže. Klade to složité životní otázky nejen samotné ženě, ale také muži. K jejich řešení nestačí rozumové úvahy, žádný učený, naukový výklad. Lidské vědy mohou snad pomoci správně položit otázku, ale odpověď dlužno očekávat od Boha. Objasnění pravé povahy a postavení ženy se nalézá v Písmu svatém. Tam je obraz ženy s velkým písmenem.

Ptáš se, co nového bych Ti, já, Zdislava z Lemberka, mohla k tomu dodat? Nenapadá Tě, jak bych k tomu všemu mohla nějak přispět? I přes staletí a tisíciletí spočívá moje novost a přínos v pojetí ženy jako lidské osoby, a jako součásti celku, jehož druhou částí je muž. O postavení ženy ve společnosti i ve shromáždění Božích dětí lze smysluplně uvažovat teprve na základě docenění důstojnosti a lidského povolání ženy, tedy ženy jako lidské osoby. Tyto věci nestačí jen znát. O těchto věcech je třeba rozjímat, aby se staly součástí Tvé vnitřní zkušenosti.

Když jde o člověka a jeho smysl, nespokoj se s žádnou definicí! Upni se na podobu, k níž směřuješ jako jedinečný, neopakovatelný, originální obraz Nejvyššího.

Víš vůbec, čím se vlastně člověk stává člověkem? Tím, že se věnuje, že se dává, že se zaslibuje. A nestačí se oddávat ani slavně zaslibovat něčemu, co Tě jako lidského jedinice přesahuje, jako je vesmír. Každá věc je menší než Ty - člověk. Proto nenaplní propast Tvé nesmrtelné duše. "Propast volá k propasti", zpívá žalmista. Jsi veliký tím, že jsi původním obrazem Božím k jeho podobě, že jsi

někdo, a naopak nejsi veliký tím, co máš, co jsi zdědil, co jsi získal. Celá věda o člověku se dá shrnout do věty: člověk se uskutečňuje tím, že se oddává, věnuje, zaslubuje

Jenže Ty se asi ptáš, čím se člověk dává? Jak se člověk věnuje a zasněcuje? Službou. Jako žena mohu z vlastní zkušenosti říct, jak se na tom podílí žena. Především službou povolání a důstojnosti ženy. Když se do toho dá, objeví se před ní služba životu a prostředí domova. Když tuto službu přijme a začne plnit, vynoří se potřeba další služby - služba rodině čili domácímu shromáždění Božích dětí. Ale ani tehdy se to všechno nevyčerpává. Je potřeba ještě sloužit všelidské rodině a jejímu domovu na této planetě.

Nuže, vyber si svou cestu ve službách Nejvyššímu a vydej se po ní! Budu Ti stále nablízku a budu se přimlouvát za Tvůj úspěch.

Tvoje milující Zdislava

DOPIS DÍVCE

Milá sestro!

Stvořitel Ti svěřuje vládu nad zemí, neboť ji svěřuje všem lidem, nejen mužům, ale nám, ženám. Také my - ženy - odvozujeme svou důstojnost i své povolání ze společného počátku. Jako žena máš stejnou důstojnost i odpovědnost jako muž.

Skutečnost, že člověk stvořený jako muž a žena je Božím obrazem, znamená nejen to, že jsou oba podobní Bohu jako bytosti nadané rozumem a svobodnou vůlí. Značí to také, že muž a žena, stvoření jako "jednota dvou bytostí", jsou povoláni k životu ve vzájemné lásce. V jednotě obou jsou muž a žena od začátku povoláni žít nejen vedle sebe, ale také navzájem "jeden pro druhého".

Člověk může plně nalézt a uskutečnit sebe sama jen v opravdovém sebedarování. Pravda o člověku jako o osobě otevírá cestu také plnému pochopení mateřství ženy. Mateřství je výsledek manželského spojení muže se ženou. Je to plod onoho biblického "poznání se". Toto "poznání se" se uskutečňuje tímto způsobem v ženě pouze tehdy, jestliže darování se není pokříváno ani mužovým přáním stát se naprostým pánem své ženy, ani tím, že by se žena uzavřela do svého pudu.

Na základě odvěkého Božího plánu jsi jako žena ta, ve které řád lásky ve stvořeném světě lidských osob nalézá půdu, v níž může zapustit první kořeny. Řád lásky pak náleží k vnitřnímu životu samotného Boha, který se projevuje ve třech osobách. Tvoje důstojnost se měří podle řádu lásky. Tento řád lásky je ve své nejhlubší podstatě řádem spravedlnosti a Boží lásky.

Tvoje důstojnost ženy je vnitřně spojena s láskou, které se Ti dostává právě pro Tvé ženství, a stejně i s láskou, kterou Ty sama prokazuješ ostatním. Můžeš nalézt sebe samu jedině tehdy, když daruješ svou lásku druhým.

Jako žena máš své nezastupitelné místo ve světě a v dějinách lidstva s ohledem na poslední cíl. Pořád měj na paměti ženu kosmických rozměrů! Od počátku je do biblického vzoru ženy vepsán boj proti zlu a proti duchu světa. Zároveň tu ale jasně vyniká také boj o člověka, o jeho dobro a spásu. Dějiny vyznačují právě v Tobě dramatický zápas o každého člověka. Tvoje morální a duchovní síla je spojena s vědomím, že Bůh Ti zvláštním způsobem svěřuje člověka. Ptáš se, proč zrovna Tobě? Právě v důsledku Tvého ženství.

Tím, že Bůh stvořil muže a ženu k vlastnímu obrazu, chce jim dát plnost dobra, tedy nepomíjivé štěstí. Tato blaženost pramení z účasti na věčném Božím životě. Člověk však hříchem odmítá tento dar. Současně se sám chce stát nezávislým na Bohu.

Biblický popis prvotního hříchu poněkud "rozděluje úlohy", které v něm sehráli muž a žena. Bez ohledu na toto rozdělení byl onen prvotní hřích hříchem člověka. Následkem něho byl porušen původní vztah mezi mužem a ženou, jaký odpovídal jejich osobní důstojnosti. Slova Písma o tom, že muž bude vládnout ženě, se přímo vztahují na manželství. Nepřímo zasahují další oblasti společenského života, kde je žena ponižována právě kvůli tomu, že je žena. Tvůj oprávněný odpor k

tomuto ponižujícímu postavení však nemá vést k žádnému "pomuzšťování" ženy. Touto cestou by ses neuskutečnila. Naopak, spíše by ses znetvořila. Ztratila bys to, co tvoří Tvou zvláštní hodnotu. Zkus podobně jako muž pochopit, že se máš uskutečňovat jako lidský osoba! Pokus se pochopit, že máš uplatňovat svou důstojnost a povolání v souladu s bohatstvím své jedinečné, ženské přirozenosti!

Za mé pozemské pouti přiznávala tradice nám, ženám ve světě, jedině úlohu manželky a matky. Přitom nám nebyla náležitě zpřístupněna veřejná činnost, vyhrazovaná mužům. Stejná důstojnost a odpovědnost ženy a muže ospravedlňuje, aby také žena měla přístup k veřejným úkolům. Na druhé straně vyžaduje povznesení ženy, aby vzhledem k ostatním úkolům a zaměstnáním byla jasně uznávána hodnota jejího mateřského a rodinného úkolu. Tento úkol a zaměstnání se musí vzájemně doplňovat.

Když se nyní uznává lidské právo ženy, aby převzala podobně jako muž mnohé veřejné úkoly, tak se musí zároveň společnost uzpůsobit tak, aby manželky a matky ve skutečnosti nebyly bídou nuceny pracovat mimo domov. Jde o to, aby rodiny mohly žít na slušné a lidsky důstojné životní úrovni a rozvíjet se, i kdyby se ženy naplno věnovaly vlastní rodině. To, co Vám, ženám, představovali pochybní lidé jako "osvobození ženy", bylo často velmi pochybnou záležitostí. Směšná rovnoprávnost, v jejímž jménu "směly" ženy pracovat třeba i v těžkém průmyslu, ve stavebnictví, v zemědělství, zatímco muži byli většinou v armádě a u policie, nepřinesla žádoucí osvobození, ale další zatížení ženy. Rovněž výprodej sexuální revoluce ve spotřební společnosti nečiní Tebe jako ženu ani za mák svobodnější. Jenom Tě to ponižuje na zboží, na věc. Osvobození, které Ti má přinést okolní změna, je slepá ulička. Darovaná či koupená svoboda by byla začátkem nesvobody.

Jako žena jsi první obětí toho mínění, které v Tobě uznává nikoli svobodnou osobu, nýbrž věc, kterou lze koupit či prodat, a tak užívat k pouhému požitku. Trpkým plodem tohoto mínění je zlehčování Tvé důstojnosti, utiskování slabých, pornografie, prostituce, ponižování a urážení ženy v nejrůznějších životních okolnostech, jako bezdětné matky či rozvedené ženy.

Jako má hlubokou symboliku závoj, tak ji má také to, že závoj padá. Všechny vynikající projevy Tvého ženského života ukazují ženu zahalenou. Jakmile by ses odhalila, ztratila bys tajemství. Žena, která by se neoddávala už ani na smyslové úrovni a věnovala by se jen kultu svého těla, svědčila by o zániku jejích posledních vazeb s přesažným určením člověka. Jako žena můžeš uplatňovat ženství jen jako nositelka ženského symbolu.

Tvé kulturní poslání, zakotvené ve věčném řádu, je úloha podpory mužského ducha. Máš doplňovat mužovy nedostatky. To platí o manželství a rodině, kde při vytváření prostředí domova plníš nenahraditelné poslání. Platí to také o prostředí všelidské rodiny, které je vlivem mužné dravosti a překotnosti rozvoje techniky tak závažně narušováno, že to ohrožuje každou rodinu.

Vrcholnou ženou Písma svatého je Maria. Žena je přítomna v ústřední události spásy. Zvěstování v Nazaretě naplno zjevuje, dosud neúplně se prosazující, Tvou důstojnost ženy. Důstojnost každé lidské bytosti a povolání, které jí odpovídá, spočívá v povznesení se k jednotě s Bohem v Božím dítěti. Žena je vrcholným výrazem této důstojnosti a tohoto povolání. Je představitelkou a prototypem celého lidského pokolení. Ale nazaretská událost zjevuje takovou jednotu s Bohem, jaká náleží jedině ženě.

Pamatuj, že jako žena jsi dárkyně života a jeho ochránitelka. Máš ho chovat a přivést k dokonalosti! V dnešní době je Tvoje úloha obzvlášť důležitá. Kultivace člověka zaostává za náskokem vědy a techniky. Do dnešního světa, kde panuje bezejmenná moc a bezuzdné spotřebitelství a požitkářství, máš právě Ty vnášet a plodit lidství. Pro muže, pyšného na vládu nad okolním prostředím, jsi neustálou připomínkou jeho neúplnosti. Právě Ty jsi povolána jedinečným způsobem připomínat celému stvoření, že se znetvořuje, když pohrdá lidskou duší, a že ani duch ho nepřivede k cíli, když neuzná Boha.

Současná kultura je poznamenána převahou, až jednostranností mužské racionality a technizace života. Všechno se zvětšuje, ochládá, ba hrubne. Zato všichni pocítují nedostatek ženských rysů, především nedostatek lidských citů a lásky. Někteří zoufalí muži se chovají zženštile. Ukazuje se, že Tvoje intuice ženy zachycuje tajemnou sepjatost lidského života s přírodou a vesmírem bezpečněji a úplněji než přesný, ověřitelný chod přemítavého myšlení muže.

Měj, moje milá sestřičko, na paměti, že jsi povolána k vrcholným úkolům! Jenže ony vůbec nemusejí být obráceny navenek silným činem, hlučným či oslnivým projevem. Nemusejí být okázalé, aby byly nedostižné.

Pamatuj, že jsem se stala navěky Tvou svatou přímluvkyní u Nejvyššího především proto, že jsem byla obyčejná manželka a máma, a že jsem denně posvěcovala celou svou rodinu, tedy také manžela a naše děti, jakož i celé prostředí našeho domova! Tak jsem povznášela naši rodinu a náš domov. Hleděla jsem je duchovním způsobem dokonale zušlechťovat a kultivovat. Zdá se, že se mi to povedlo, protože se to našemu Pánu líbilo.

Když jsem to dokázala já, dokážeš to i Ty.

Tvoje milující Zdislava

DOPIS MILENCŮM

Moje milá srdíčka!

Píši Vám, abych Vám připomenula, že nikdo nemá větší lásku, než ten, kdo dává svůj život za milovanou bytost. Milující říká své milované: Dýchal bych za tebe. Jenže jediný, kdo to udělal a dělá pro každého z Vás, je náš Pán. I když se Vám zdá, že jste se do sebe zamilovali náhodou, a že je to jen Vaše soukromá věc, byl to zase náš Pán, kdo Vám oběma zapálil v srdci oheň lásky. Jistě cítíte, že ta Vaše láska je jedinečná, neopakovatelná. Určitě toužíte po tom, aby Vaše láska trvala věčně a pořád rostla. A já Vám to přeji z celého srdce. Náš Pán Vám to také přeje a dopřává. Máte-li se milovat velikou láskou, která jde až za hrob, pak se můžete milovat jedinečnou láskou našeho Pána. On sám je svrchovaná láska. Jenže jak to zařídit, aby se ta svrchovaná láska přelévala do Vašich srdcí a pořád v nich rostla? Nemusíte to vynalézat. Náš Pán to pro Vás vymyslel a zařídil.

Ve Vašem životě a ve vztazích mezi Vámi a svrchovanou láskou zaujímá zcela zvláštní místo slavná hostina lásky. Liší se od všeho ostatního, co jste kdy zažili. Není to jenom ustanovená slavnost. Je to také oběť. Náš milovaný Pán Vám tímto způsobem poskytuje úžasné nadání a současně sám sebe. Tak v sobě tato slavná hostina lásky zvláštním způsobem spojuje všechny prvky Vašich vztahů k Nejvyššímu a Nejvyššího k Vám. Jestli chcete, aby Vaše láska neustále rostla navěky, musíte ji živit ze stolu Páně při jeho slavné hostině lásky.

Toto vrcholné ustanovení je tajemstvím slavného odkazu vroucí lásky. Je to tajemství, ustanovené naším Pánem Ježíšem při odchodu ze světa k Nejvyššímu. Pod proměněným chlebem a vínem je zde přítomné tělo a krev Páně jako pokrm a nápoj pro Vaše duše a jako předmět úcty a klanění.

Ptáte se, je-li náš Pán doopravdy přítomen v tomto slavném ustanovení? Jak by tu nebyl, když je všudypřítomný? Určitě tam je. Vždyť to nejprve přislíbil a pak skutečně ustanovil.

A kdy že to přislíbil? Tehdy, když nasytil několika chleby zástupy lidí. Lidé ho začali vyhledávat ze zcela přízumných důvodů, aby je takto pořád sytil. Vyzval je: "Přičiňujte se ne o pokrm pomíjející, nýbrž o pokrm zůstávající k věčnému životu, který vám dá Syn člověka. Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude už nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude už nikdy žíznit. Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život." Co takto Pán přislíbil, to ustanovil při poslední večeři. Kdyby něco takového slíbil a pak ustanovil pouhý člověk, byla by to jen památka. Ale učinil tak sám vtělený všemohoucí a všudypřítomný Bůh.

Vše, co během doby k tomu přibylo, je pouze vnější obřad, kterým je celá tajemná skutečnost obklopena. Když Pán bere do rukou chléb a víno a proměňuje je svým slovem ve své tělo a krev, tak o tom, co drží v rukou, může prohlásit: Toto je mé tělo. Toto je má krev, která se prolévá za vás.

Snažte se tomuto tajemství vrcholné lásky rozumět tak, jako tomu rozuměli apoštolové! Hostina lásky, kterou slavíte, je připomínkou samotné Poslední večeře a oběti Páně. Nejen proto, že vzbuzuje ve Vaší mysli různé okolnosti jeho smrti, ale především proto, že je při ní znovu přítomné tělo, které se za Vás vydává, a krev, jež se za Vás prolévá.

Je Vám to divné, jak se to tajemství slavné hostiny lásky vlastně uskutečňuje? Mnohé věci při této slavném ustanovení Páně jsou těžší než při samotném stvoření. Je to zcela ojedinělá přeměna, jaká nemá obdoby ani v řádu přirozeném ani v nadpřirozeném. Je to přeměna celé podstaty chleba a vína v celou podstatu těla a krve Páně. V jiných přeměnách zbývá aspoň látka, kterou přeměna předpokládá a ponechává. Vždyť na světě se nic neztratí. Zde však látka i tvar, tedy celá podstata je proměněna a zůstávají jenom nepodstatné vlastnosti chleba a vína, jako barva, tvar, chuť, váha a jiné. A tyto vlastnosti jsou pak zázračně uchovávány Boží mocí bez své vlastní podstaty, ke které patřily.

Ptáte se, jak jsou udržovány vlastnosti chleba a vína v této slavné hostině lásky? Jedině všemohoucností našeho Pána. Na kříži bylo božství našeho Pána utajené lidským smyslem, kdežto tady se ukrývá i jeho člověčenství.

To proto, aby měla místo Vaše víra, v níž se sklání Váš duch před tímto tajemstvím, přesahujícím meze Vašeho rozumu. Když se řekne, že Pán je přítomen pod způsoby těla a krve, je to prosté a jednoduché, ale skrývá se v tom úžasné tajemství.

Určitě se divíte, jak je to všechno jen možné? Podstatný způsob, jakým je zde Pán přítomen, Vám poskytuje jasnou odpověď. Myslíte si snad, že Pán v Eucharistii vidí, slyší a vykonává úkony smyslového života? To se může týkat různých jeho úkonů. Bud' takových úkonů, jejichž vykonávání nezávisí na smyslech, jako je poznání a chtění, anebo úkonů smyslu.

Proměněnému Pánu bezpochyby přísluší vykonávání vlastních úkonů. Je zde přece přítomen svou duší, která ve své vlastní činnosti nezávisí na těle. Proto poznává svým rozumem a miluje svou vůlí tak jako v nebi. Jeho smyslové činnosti jsou tu však nemožné, protože jeho smyslové ústrojí je tu sice také přítomné, ale pouze na způsob podstaty.

Teď si nejspíš říkáte: A co my lidé? Jako lidé jste vystaveni nebezpečí různých omylů a klamů. Zejména Vaše pocity jsou velmi klamně a nestálé. K pravému a trvalému štěstí vede cesta jediné přes oběť.

Slavná hostina lásky jako oběť je především obnovováním poslední večeře Páně. Při ní obětuje Nejvyššímu to, co předkládá Vám. Pod způsoby chleba a vína Vám dává sám sebe.

Obětuje se, ale nikoli Vám, nýbrž za Vás. Jeho tělo a jeho krev jsou tu skutečně navzájem odděleny. Tím je tajemně naznačena smrt. Ježíš přijímá bolestnou smrt, což tajemně naznačuje oddělením krve od těla. A pak Vám dává přijímání z obětního daru, kterým je sám. Tím doplňuje svou oběť prvkem, který patří k její úplnosti. Při poslední večeři se Pán připodobňuje obětnímu daru, podávanému Nejvyššímu za učedníky i za Vás. Je obětovatelem a současně také obětním darem. Tak už v té chvíli podstupuje své potupné a bolestné umučení.

Podobně jako poslední večeře, tak má slavná hostina lásky coby oběť také svůj význam ve vztahu k oběti kalvarské. V okamžiku hostiny se na oltáři zpřítomňuje Kalvárie. Je tu přítomný stejný Pán, který za Vás jednou zemřel. Co činilo jeho smrt obětí byl především vnitřní úkon jeho duše, obětující se za Vás a dobrovolně přijímající smrt z rukou katů. Je obětovatelem svým vnitřním úkonem vůle, vydáním svého těla, dobrovolným podáním svého života, které začalo v okamžiku, kdy na sebe vzal Vaše, lidské tělo.

Sledujte vzájemnou souvislost trojí oběti Páně - při poslední večeři, na Kalvárii a při slavné hostině lásky. Jak poslední večeře, tak oběť slavné hostiny lásky se obrací k oběti na kříži, od které se jim dostává skutečné hodnoty. Na kříž myslel Pán, když se dával při poslední večeři dával apoštolům. A na kříž myslí, když pokračuje ve své oběti Bohu při hostině lásky. Veškerá síla oběti při hostině lásky pochází ze skutečné Kristovy oběti na kříži. Avšak pouze touto hostinou lásky se Vám dostává všeho, co pro Vás Kristus získává a co potřebujete na cestě dokonalé lásky. Touto obětí pak spolu s naším Pánem chválíte Nejvyššího, děkujete mu, usmířujete se s ním a vyprošujete si od něho vše, co potřebuje k plnosti života.

Oběť našeho Pána však ještě docela nevyvrcholila. Stále pokračuje ve slavné hostině lásky. A nejen tam. Pán pořád na sebe bere kříž za Vaše hříchy. Každý den nabírá ke svému kříži další a další břemena.

Možná, že jste rozhodnutí, že mu nechcete přitěžovat, ale naopak že mu chcete pomoci. Pak máte jistě dobrou vůli, ale sami byste to nedokázali. Potřebujete vyšší pomoc. On Vám ji dá, sotva poprosíte. Nabízí ji každému, ale může ji přijmout jenom ten, kdo ji přijme pokorně. Jen svrchovaná láska, vedená moudrostí, mohla vynalézt obět slavné hostiny lásky jako cestu k lidské duši.

O všech ustanoveních našeho Pána se dá říci, že vytryskly z jeho srdce, které si dal kvůli nám probodnout, ale o slavné hostině lásky to platí docela zvláštním způsobem. Jen si uvědomte, že tato hostina jako obět Vám připomíná a zpřítomňuje Kalvárii s jejími vykupitelskými účinky! A hned Vám musí být jasné, že tato hostina lásky je v každém směru středem života všech, kdo opravdu milují. A kdykoli se jí účastníte a náležitě přijímáte, roste ve vás láska pořád dál. K tomu, aby Vaše láska vydržela navěky, potřebujete sílu. Získáte ji jen spojováním své oběti pro svého milovaného s obětí našeho Pána.

Milujte se navzájem tou láskou, jakou Vás miluje náš Pán.

Vaše milující Zdislava

DOPIS NOVOMANŽELŮM

Milí novomanželé!

Podnikli jste spolu důležitý životní krok. Možná, že se Vám tento krok z hlediska této doby, kdy si kdekdo pořizuje manželství jako spotřební statek k vlastnímu požitku, nezdá nijak významný. Ráda bych však, aby právě Vaše manželství vyhlíželo uprostřed šedi mnoha jiných manželství jako podivuhodný zářivý útvar. Ptáte se, jak byste mohli uskutečnit takovou proměnu? Jste pozváni k dokonalé lásce a ona už ve Vás začala. Sami ji však dovršit nemůžete. Proto náš Pán povznáší Vaše manželství z pouhé smlouvy na zvláštní, slavné a tajemné ustanovení.

Když jste jako snoubenec a snoubenka vstoupili do manželství, tak jste nevynalezli nic nového. Vstoupili jste do něčeho, co se vyznačuje řádem, který Vás jako jednotlivce přesahuje. Manželství přirozeně není jen záležitostí Vás jako jednotlivců. Není ani tak nutné pro Vás jako jedince, jako je potřebné pro celek. Je to úkol uložený celkem. Tvoří zdroj síly pro veškerenstvo, a to rozvinutím toho, co je ženském a mužském prvku. V obou je utajena mocná tvůrčí síla. U muže směřuje k uplatnění spíše do výše a navenek, kdežto u ženy do hloubky a dovnitř.

Některé ženy ovšem vynikly spíše navenek, jako třeba kněžna Libuše nebo pověstná Šárka.

To jsou jen výjimky. Žena může uplatňovat ženství jen jako nositelka svého symbolu. Symbolem ženy je závoj. To naznačuje vdanou ženu. Svatební závoj, který na sebe bere nevěsta, vstupující do manželství, není jen symbol jejího panenství. Svatební závoj je také symbol události manželství, jemuž jde vstříc.

Náš Pán obnovuje v manželství veškerou důstojnost, jaká mu přirozeně odedávna příslušela, ale byla ztracena kvůli lidské slabosti a zatvrzelosti srdce. Díky Bohu začalo manželství znovu sloužit především vzájemné službě a k vytváření osobního společenství a domova. Děje se tu však mnohem víc. Vaším přijetím manželství jako slavným ustanovením Páně začínáte růst jako shromáždění Božích dětí.

Manželský souhlas, kterým jste se sobě navzájem svěřili jako muž a žena, a to bezvýhradně a navždy, je pro Vás nejen smlouva, ale také zvláštní tajemné ustanovení. Přináší Vám to jako manželku a manželce rozhojnění zdokonalujících darů a zvláštní posilu k novému stavu a úkolům, které na sebe berete v manželství. Tak se u Vás stává manželský souhlas znamením vyššího vybavení. A protože je to výbava, rozmnožující zdokonalující dary, tedy manželství předpokládá stav otevřenosti pro přijetí těchto darů u těch, kdo do něho vstupují. Pán navazuje na tento stav otevřenosti předně jeho zdokonalením, a dále udělením vyššího vybavení. Tato vyšší výbava je zvláštní posilou pro Vás jako manžela a manželku, abyste v domácím prostředí vytvářeli domov a shromáždění Božích dětí. Tak je

Vaše manželství základní buňkou Boží vlády v pozemských poměrech, a to i tehdy, kdyby Vaše manželství nebylo požehnáno žádným potomstvem.

Na rozdíl od jiných ustanovení, které uděluje duchovní osoba, jež je k tomu vybavena příslušnou svrchovanou pravomocí, manželství si navzájem udělují manžel manželce a manželka manželovi. Už vidím Vaše udivené tváře, plné otázky: Jak se to děje? Vzájemným souhlasem. Tím, že manžel slibuje manželce věrnost a ona zase jemu. Kněz je pouze zvláštním svědkem, ustanoveným od Pána.

Možná, že se ptáte, co z toho máte? Především samo toto zdokonalující ustanovení. Dále pak věrnost. Věrnost vede manžela a manželku k tomu, aby se jeden druhému podřizovali z úcty k Pánu. "Žena ať je podřizena svému muži jako kdyby to byl sám Pán. Muž je totiž hlavou ženy, podobně jako Kristus je hlava Církve. Jako je Církev podřizena Kristu, tak i žena má být podřizena svému muži ve všem. Muž má mít svou ženu rád, jako si Kristus zamiloval Církev a vydal se za ni, aby ji posvětil vodní očištnou koupelí a slovem." Je-li Vaše manželství uzavřeno před zástupcem Krista, pak je v něm přítomen samotný Pán. Od Krista se odvozují také Vaše vztahy jako mezi manželem a manželkou. Vzájemné vztahy mezi manželem a manželkou jsou zušlechtěny přítomností Krista. Když se manželka obrací k manželu, tedy se obrací napřed ke Kristu a potom k manželu. A zrovna tak manžel, když se obrací k manželce, tedy se obrací napřed ke Kristu a pak ke své ženě. Vzájemně se milují v Kristu. Vaše manželské vztahy jsou vždy: manžel - Kristus - manželka, a manželka - Kristus - manžel.

Vaše vzájemná věrnost, která rozkvétá pod vlivem lásky našeho Pána, je zárukou šťastného domova a blaženosti domácího shromáždění Božích dětí. Kristova láska Vám umožňuje snášet všechna břemena, která s sebou nese manželství. Tato láska působí, že mezi Vámi oběma vládne soulad, v němž se jeden podřizujete v Kristu druhému, aby v manželství vládl soulad.

Když Vám Bůh požehná, tedy máte ještě další dobro z manželství - děti. Tajemství života je tajemstvím početí a zrození. Okamžik zrození je tajemstvím ženy. Stejný závoj, který zahaluje nevěstu, zahaluje také kolébku Vašeho dítěte.

Matka je žena nadřazená času, protože tam, kde zůstává dosud přítomna, se nemění. Jako při porodu dává matka v sázku svůj život, tak i při narození dítěte nepatří její život už jí samotné, ale dítěti. Žena je nad časem. Je pohroužená do proudu pokolení.

Jistě se ptáte, jací asi budete jako manžel a manželka? To jsme se s mým drahým manželem také kdysi ptali, ale také jsme prosili o pomoc Všemohoucího. A nebylo to marné.

Z vlastní zkušenosti mohu říci, že dobrá žena a máma sytí hladové a utěšuje zarmoucené. Lidé slabí a provinilí, odstrčení a pronásledovaní, trestanci a všichni ti, které mocipáni už odmítají snášet a chránit, nalézají své poslední právo v útěše a slitování maminky. Zkuste se řídit podle příklady Matky Boží. Právě ona je vzorem dobré ženy a maminky.

Co mám napsat manželům? Můj manžel, pan Havel z Lemberka byl šlechtný rytíř. Pocházel ze znamenitého rodu. Měl skvělou pověst. Cožpak by si ho jinak čeští králové vyžadovali, aby se zúčastňoval takových pro celou vlast závažných událostí, jako bylo sepisování různých smluv a listin? Jako důvěrník krále Václava se živě účastnil veřejného života naší vlasti. Znamenitý muž s pověstí udatného rytíře! Skoro jako můj otec pan Přibyslav.

Avšak teprve díky panu Havlovi se mi začal psát můj nesmrtelný životní příběh. Bylo to v brněnském kostele. Odedávna se tam scházeli moravští stavové, aby potvrdili prvního mezi sebou, jehož vybral český král ke správě země moravsko-slezské. Tam jsem stanula po boku pana Havla. Byla jsem vedle něho tak maličká! Avšak tam, kde měl můj pán a manžel sílu a statečnost, já měla něžnou lásku a trpělivost. Působila jsem po jeho boku tiše a vytrvale. Nejspíš ani nedomýšlel, co ho to nadnáší. Třebaže věděl o své nedokonalosti lidského tvora a hříšníka, naplňovalo ho nesmírnou radostí, kdykoli shledal, že někdo, kdo je navěky nedílnou součástí jeho bytosti, docela tichounce vyslovuje jeho hříchy a poklesky v množném čísle, a spolu s ním je přemáhá. Tak patříme navždy jeden druhému, když ctihodný Otec u oltáře pronesl památná slova: "Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj."

Avšak také já jako manželka jsem zakoušela něco úchvatného a povznášejícího. Kolem nás se vznášeli moji milovaní bělostní andělé, v čele s blaženým Otcem Česlavem. Všude jsem cítila libeznou

vůni našeho Pána. Byla to vůně plodů Ducha svatého - láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost a zdrženlivost.

Milovala jsem svého muže láskou našeho Pána. Tak jsem zůstala panenská i jako jeho nevěsta a matka našich dětí. Nechápala jsem se jako nevěsta jen v dílčím pohledu svatebního dne či noci. Zůstala jsem svému milujícímu muži po celý život nevěstou tak, jako se po celý můj život opakoval okamžik naší svatby v brněnském kostele. Moje panenství odpovídalo vždy znovu a znovu se obnovujícímu zázraku Kristovy lásky. Když jsem se oddala svému rytíři, dala jsem se vést Pánem. Tím jsem také skládala slib, že zachovám po celý život nejtvrďší řeholi, která by mě a mého vyvoleného vedla k takovému počínání v manželské lásce, ve vzájemném darování života a v projevech lásky, aby naše manželství bylo u nás v úctě a naše lože zůstalo neposkvrněné.

Moje uchvácenost vyššími, nepomíjivými hodnotami kupodivu na sebe nevzala podobu rozervaného životního stylu, rozpadajícího se na manželskou a rodinnou nutnost a na říši svobody kdesi v nadoblačnu. Pravda, nejednou jsem za tichých nocí odcházívala od spícího manžela, abych se duchovně osvěžila v pokorném rozjímání a modlitbě. Odpírala jsem si nejen vybraná jídla, ale i pohodlný dlouhý spánek, abych mohla setrvat v modlitbě před křížem. Nicméně i v rodině jsem se upínala ze všech sil ke Kristu, a to nejenom sama, v koutku, v osamocení, ale také s celou svou rodinou. Potvrdil to konečně zápis kronikáře Jindřicha: "...rodic mu děti, bez vady žila."

Všechny moje divy a zázraky jsou účinkem působení darů Ducha svatého, působení slavných ustanovení našeho Pána Ježíše, a mého požehnaného působení ve vlastním manželství a rodině. Samotné naše děti to dosvědčují.

Naše děti pokračovaly v našem díle. Nebyla jsem to přece jenom já, nýbrž také můj manžel, udatný rytíř Havel, zkrátka oba, kdo jsme se z rodinných důvodů vzdali skvělého, velkolepého, ba i přepychového způsobu života, jaký se pěstoval na dvoře. Havel kvůli dílu zúrodnění pralesů na okraji českého království a vybudování sídla naší rodiny - hradu Lemberka, opevňujícího současně zemi proti nájezdníkům ze severu, a dále kvůli úkolu sloužit vladaři jako věrný rytíř. Já zase především kvůli tomu, abych ho věrně následovala, a "rodic mu děti, bez vady žila". Dále kvůli podpoře širší rodiny bílých bratří, a též kvůli pomoci chudým, hladovějícím a nemocným, hlavně dětem.

Bezvýhradná mateřskost ženy, která objímá slabosti ve všem jsoucím, stojí na linii, vedoucí do věčnosti. Teprve z tohoto zorného úhlu je povinností hodnotícího muže uznat mateřský svět. Z tohoto hlediska nabývala svého přesažného smyslu nejen moje služba, kterou jsem prokazovala slabosti, ale i samo to, co je křehké. Skrze mou úlohu ženy, která přijímá úděl manželky a matky, a podává svou mateřskou ruku všemu trpícímu a sloužícímu, mi připadl dost mimořádný význam v celé kultuře.

Jestliže dnes spíše ženy než muži zaplňují koncertní sál, kostel, divadlo, knižní trh, tedy to jistě není tím, že by snad ženy měly více času než muži. Spíše to souvisí s duchovním určením mateřskosti nás žen. Kultuře nestačí být jen vytvořena. Má být i donošena, opatrována, pěstována. Má být jako dítě mateřsky milována. Pamatuj, že slovo kultura se odvozuje od slova "kult". To znamená, že to, co je v ní vytvořeno a obdivováno, musí být také zdokonaleno vyšším nadáním, které si člověk v modlitbě před svatostánkem den co den vyprošuje. Tak i moje dílo, totiž především moje rodina a tedy domácí shromáždění Božích dětí, vychází právě z těchto nadpřirozených, slavně ustanovených zdrojů.

Možná, že se Vám zdá, že se moje manželství s rytířem Havlem, liší od mnoha dnešních manželství svým tajemným rysem. Symbolizuje Krista ve vrcholném projevu jeho vůle jako snoubence, který spojuje svůj úděl s údělem celého lidu. Tomuto údělu je společné nejen utrpení, ale především až k smrti silná láska. Láska vyžaduje, aby muž choval úctu vůči stejně lidské důstojnosti ženy.

Chcete vědět, jak se na všechno mé počínání díval můj manžel? Když jsem spolu s bílými bratry pečovala o chudé a trpící, s úsměvem sledoval ty prosté sklony své modlilky, neboť mě miloval se shovívavou něhou. A když byl pověřen doprovázet mladého Přemysla Otakara na Moravu a já jsem se vzdala lákavé vyhlídky na návrat do svého rodiště i vyhlídky na honosnější život, abych s bratry dominikány pečovala o nemocné, tehdy s dojetím říkával: "Můj Bože! Vždyť já sám díky této mé milované křehunké Zdislávce snad už ani nepatřím sobě, nýbrž někomu, kdo mě přesahuje."

Pamatujte si, moji milovaní, že k podstatě rodiny patří vedle vnější, společenské stránky, ještě vnitřní, duchovní obsah. Jádrem živé rodiny je Obnovitel života. K němu se má všechno v rodině sbíhat. Tak se dá rodina označit jako článek těla našeho Pána. Můj milovaný a milující manžel a já jsme žili a vzájemně se zahrnovali vyšším nadáním. Tím jsme rozhojňovali život naší rodiny. Naše rodina byla opravdu jako článek většího celku, a jako taková se rozrůstala.

Chcete vědět, jak se to dělo? V samém středu bylo moje spojení s Pánem ve slávě. Dále od středu byli kající spojení s Pánem v jeho slavných ustanoveních. Potom následovali hříšníci spojení s Pánem pouze vírou. Posléze byli ti, kdo toto spojení upřímně hledali.

Víte, čím to, že naše rodina tak rostla? Souhlasem při sňatku jsme si s manželem dali lidskou lásku. Jenže my jsme si sdělovali především vyšší nadání našeho Pána, totiž Kristovu lásku. A to nejen ve svatební den a noc, nýbrž po celou dobu trvání manželství. V této lásce Ježíš nazval přítele i zrádce Jidáše. Jeho políbení bylo políbením přítele - i pro Jidáše. Vyšší nadání našeho Pána je ovšem jenom pomoc. A tato pomoc vyžadovala naše spolupůsobení, jak mého manžela, tak mně - manželky. Zrovna tak, jako nemůže manžel budovat manželství bez pomoci manželky, ani manželka to nesvede bez manžela.

Zkuste to dělat také tak! Potom bude i Vaše manželství zářit navěky.

Tohle Vám přeje a vyprošuje

Vaše milující Zdislava

DOPIS MAMINCE

Milá maminko!

Jeden z nejnádhernejších způsobů, jak projevit vděčnost za dar života a povolání k věčnému životu, je Tvé ušlechtilé a odpovědné předávání lidského života a milující péče o něj. Radost z tvůrčí síly a její smysluplné užívání je znakem Tvé lidské osoby, která našla svou totožnost, zralost a schopnost k vrělé lásce. To neznamena, že by každý zralý člověk byl povolán k tomu, aby předával život ryze tělesným způsobem. Je v tom však zahrnuta účast na společné odpovědnosti za příští pokolení, podle toho, jaké má kdo nadání a vnější možnosti. Všichni mohou do okolního životního prostředí začleňovat síly lásky a spravedlnosti, tvůrčí svobody a věrnosti, a tak vytvářet příznivé podmínky pro odpovědné rodičovství.

Plodnost Tvé manželské lásky se neomezuje na pouhé fyzické plození, třebaže je tak mnohými lidmi chápána. Ona se rozšiřuje a obohacuje také všemi plody Tvého mravního, duchovního a nadpřirozeného života. K jejich předávání dětem a skrze ně také celému shromáždění Božích dětí jste s manželem jako matka s otcem povoláni. Náš Pán stojí jasně na straně života. Dnešní Církev hlásá učení Páně v nebvále nepřehledných poměrech. Zároveň právě tyto poměry činí toto učení naléhavějším a stále potřebnějším k rozkvětu opravdového dobra muže a ženy.

Pokrok vědy a techniky, jímž člověk zvětšuje svou vládu nad přírodou, dává naději na lepší lidstvo. Přitom ale vzbuzuje rostoucí obavy z budoucnosti.

Možná že si někdy kladeš otázku, zda stojí za to žít? Anebo, nebylo by snad bývalo lépe vůbec se nenarodit? Možná, že pochybuješ, je-li správné přivádět na tento bláznivý svět další lidi, kteří snad jednou budou proklínat svůj život ve světě, plném krutosti, jehož hrůzy si lze sotva představit.

Třeba si si také osobuješ výhradní nárok na vymoženosti technického pokroku a vylučuješ ostatní. Možná, že používáš prostředky, které nabízí duch světa - prostředky zabraňující početí, nebo jiné, vyvolávající potrat a ještě horší praktiky. Dost možná, že žiješ v zajetí spotřebního způsobu života. Třeba i pokrytecky zdůvodňuješ svou neochotu nést odpovědnost za vzniklý život výmyslem o přelidnění planety, neschopné prý uživit tolik lidí, ba dokládáš to příkladem hladomorů v zaostalých zemích. Možná, že odmítáš vzít v úvahu, že je to důsledek špatné organizace, když někde umírají zástupy hladem či zimou, kdežto jinde je blahobyť a neslýchané částky se pohřbívají v hromadách zbraní.

To bys měla pramálo lásky a chabé porozumění pro život. To bys vyháněla Boha ze svého srdce. Náš Pán klade důraz na nerozlučné spojení dvojího, Bohem zamýšleného významu manželské lásky, totiž významu spojení od významu plození. Člověku nepřisluší trhat od sebe tento přirozeně daný dvojí význam sblížení muže a ženy.

Kdybys užíváním umělých prostředků k zabránění početí trhala od sebe tyto dva významy, které jsou vtisknuty do lidské přirozenosti muže a ženy, stavěla bys ses na místo Boží. Přitom bys převracela a ponižovala pohlavnost člověka a současně též svou vlastní osobu i osobu svého manžela. Přitom bys úplně pozbyla onoho charakteru úplného odevzdávání se z lásky. Tvá oddanost by už nebyla úplná ani bezvýhradná. Z toho by plynulo rozhodné uzavření se vůči novému životu. Plynulo by z toho také znetvoření skutečnosti samotné lásky. Tvoje láska je přirozeně zaměřena na celou osobu, na úplnost Tvého darování se.

Jiným projevem této nepřirozené uzavřenosti člověka vůči životu by bylo zničení počatého života. Výsledky jsou pro náš národ hrozné. Pozvolné vymírání národa.

Ptáš se, kdo je vinen za tuto otřesně tichou a strašlivě nenápadnou vyhlazovací válku?

Bezpochyby každá matka, která se k takovému zoufalému činu odhodlala. Avšak žena není jediným viníkem. Je jím také muž. Spolupodílil se na vzniku životu. Proto také on je spoluzodpovědný za vznikající život. Je spoluvinen, pokud nechá ženu, nosící pod srdcem jejich dítě, napospas nesnázím a nátlakům, k nimž patří tlak veřejného mínění otupeného vůči životu a tlak nezodpovědného požívačnictví spotřební společnosti.

Toto odhalení mužské spoluviny učinil náš Pán v případě ženy dopadené při cizoložství. Vstupuje do daného dějinného postavení ženy, totiž do poměrů ponořených do dusivé atmosféry dědičného hříchu. Toto dědictví důsledků hříchu je vyjádřeno zvyklostmi, které zbavují ženu lidských práv ve prospěch muže. Z tohoto hlediska je případ ženy, přistižená při cizoložství výmluvný. Nakonec ji Pán říká: "Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!"

Ježíš nesouhlasí s jejím minulým hříchem. Přesto ji neodsuzuje, ba zachrání ji před trestem. Dříve však vyvolává vědomí spoluviny v mužích připravených k jejímu kamenování. Tato žena se "svým hříchem" je potvrzením nespravedlnosti muže a jeho přestupků. Tato pravda platí dodnes. Také dnes je žena opuštěna a vydána se "svým hříchem" napospas moralistům. A zatím se za "jejím hříchem" skrývá také nějaký muž, který má vinu na hříchu druhé osoby a je za něj spoluzodpovědný. Jeho hřích však přesto spíše uniká pozornosti a spíše se o něm mlčí. Kolikrát zůstává žena opuštěna ve svém mateřství, když otec dítěte odmítá přijmout vlastní spoluzodpovědnost. Kromě mnoha svobodných matek v naší vlasti je třeba vzít v úvahu také ty, které se pod nátlakem ze strany muže zbaví dítěte ještě před narozením.

Zajímá tě, jak se na to dívám já? Legenda Ti připomene, že jsem se jednou zastala ženy, která utratila své narozené dítě. Podle nepsaných zákonů měla být kamenována. Je to pravda, ale nejen to. Vždycky jsem se takových zoufalých matek zastávala. Tehdy jsem ji zachránila život. Nesouhlasila jsem s jejím strašným činem, ale neodsuzovala jsem ji. Dokonce jsem ji zachránila před krutým soudem. Jmenovala se Markéta. Vzala jsem ji do Jablonného. Stala se tam ošetřovatelkou nemocných v našem lazaretě.

Věřím, že Bůh stvořil člověka jako muže a ženu. Žena byla svěřena muži se svým odlišným lidstvím, k němuž patří mateřství. Avšak také muže svěřil Bůh ženě. Oba byli vzájemně svěřeni jeden druhému jako osoby stvořené k obrazu a podobě našeho Pána.

Náš Pán sám připomíná mužům (Mt 5,28) jejich odpovědnost vůči ženě za její lidskou důstojnost, mateřství a povolání. Také Tobě jako ženě připomíná odpovědnost za Tvé jedinečné poslání. Tato důstojnost závisí především na Tobě samé jako na osobě, zodpovědné za sebe. Dále je uložena jako úkol též muži.

Manžel s manželkou jsou odpovědní za to, že každé jejich spojení zůstane otevřené k předávání života. Pevně věřím, že se jako žena určitě neuchýlíš k žádným nepřirozeným prostředkům, zabraňujícím životu v jeho vzniku či růstu. Používání těchto hrozných prostředků v manželském soužití by mělo neblahé důsledky nejen pro přicházející život, ale i pro Tvé zdraví a pro Tvou lidskou

důstojnost ženy. Ukazuje se, že muž zvyklý na používání těchto prostředků, časem ztrácí úctu k ženě. Přestává se starat o její tělesnou i duševní rovnováhu. Nakonec ji začíná považovat za nástroj sobeckého požitku. Už ji neuznává jako družku, které si má vážit, a jež má milovat.

Náš Pán Tě hodnotí jako přirozenou matku. Slavná hostina lásky našeho Pána oplývá přísliby, že budeš požehnána dětmi. Rovněž samo shromáždění Božích dětí, jehož předobrazem je naše slavná panenská Máti, představuje v základě mateřství, alespoň v duchovním významu. V ženě, která má v mukách a v nebezpečí přivést dítě na svět, a v Božím lidu, který se nad ní modlí, se setkávají dvě matky.

Hrdinský požadavek, který náš Pán klade na matku, aby raději sama zemřela, než aby obětovala dítě, představuje příslib onoho vyššího života. Příroda schvaluje tento požadavek s ohledem na vznikající život. Přicházející život má přirozeně přednost před životem stávajícím.

Nikdy nezapomeň, že jako maminka jsi povznesená nad čas! Jako riskuješ při porodu svůj život, tak i po něm. Tvůj život patří především dítěti.

Nezměrná přirozená láska, která vyzařuje z Tebe jako z matky a vytváří prostředí, v němž dítě vyrůstá v osobu, znamená pro Tebe obět'. Znamená to pro Tebe zřeknutí se sebe samotné až ke ztrátě vlastní osobnosti či vlastní "tváře". Také tuto obět' chápej ve smyslu ryze hrdinském, ale přitom pokojném a mírném.

Žila jsem v manželství i jako matka, a dosáhla jsem v tom dokonalosti. A přitom jsem nikdy nebyla ve svém dokonalém růstu v manželství a v rodině rozpolcená na manželku a matku na jedné straně, a křesťanku na straně druhé. Vždycky se ve mně všechno odehrávalo ve vnitřní odevzdanosti Bohu. Náš Pán mě vždy naplňoval nevýslovně blaženým pokojem a mírem. Můj vnitřní pokoj nezůstával nikdy jen můj. Vždycky vyzařoval do mého okolí rodinného, dominikánského a národního, ba světového.

Zkus to také!

Tvoje milující Zdislava

DOPIS RODIČŮM

Milý tatínku a maminko!

Postavení, v němž se nachází dnešní rodina, vykazuje rysy příznivé i ty méně dobré. Na jedné straně vyniká Vaše vědomí osobní svobody. Rádi byste věnovali větší pozornost odpovědnému rodičovství a výchově dětí. K tomu přistupuje Vaše vědomí potřeby rozvíjet vzájemné styky jednotlivých rodin. Odhalujete vlastní poslání rodiny v celém shromáždění Božích dětí.

Na druhé straně však nechybějí znamení úpadku základních hodnot. Je to špatné chápání vzájemné nezávislosti manžela a manželky, rozpad mnohé rodiny, stále častější umělé zneplodnění ženy, velký výskyt případů zabránění narození počatých dětí. Ptáte se, kde je kořen těchto nepříznivých jevů? Převrácené chápání svobody. Svobodou se obvykle nerozumí ochota a schopnost uskutečňovat Boží záměr manželství a rodiny, nýbrž jakási nezávislá síla sebeuplatnění. To vede k rozvratu mnohé rodiny, k porušování přirozeného zákona manželství, k porušování přirozeného řádu vnitřního lidského prostředí.

První vlastností Vašeho stálého spojení jako muže a ženy, které nazýváme manželství, je nedělitelnost. Nedělitelnost znamená nejen Vaši nerozlučnost, nýbrž také věrnost, tedy vyloučení každého vetřelce z Vašeho soužití. Děti jsou pokračováním Vaší osobnosti rodičů.

Vaše první soužití je to, jež se utváří a rozvíjí mezi Vámi jako manželem a manželkou. V síle manželského svazku lásky už nejste dva, nýbrž jedno. Jste povoláni k tomu, abyste v této jednotě rostli věrností, kterou plníte denně svůj manželství slib vzájemného úplného darování se z lásky.

Jednota Vašeho manželství, kterou náš Pán potvrzuje, se projevuje zvláště jasně Vaší stejnou osobní důstojností jako muže a ženy. Tu je třeba uznávat ve Vaší vzájemné a plné lásce. Slavně založenou mocí Vašeho manželství se navzájem spojujete hluboce nerozlučným způsobem. Tím, že

Jeden patřítě druhému se díky našim Pánem slavně ustanoveným znamením zpřítomňuje vztah mezi Kristem a shromážděním jeho dětí. Manželská nerozlučnost, zakořeněná ve Vašem úplném osobním odevzdání se jeden druhému, kterou vyžaduje i vlastní dobro Vašich dětí, má svůj nejhlubší původ v záměru Všemohoucího.

Vaše rodina je povolána vytvářet zkušenost nové a vlastní jednoty. Tato jednota potvrzuje a zdokonaluje onu přirozenou, lidskou jednotu. Povznášející nadání našeho Pána je pro svou povahu a vnitřní náboj darem bratrství.

Nosným pilířem budovy Vašeho společenství je výchovné spolupůsobení mezi Vámi a dětmi. Při tomto spolupůsobení každý dává i přijímá. I děti přispívají zvláštním přínosem k vytváření Vaší rodiny svou láskou, úctou a poslušností.

Vnitřním základem, stálou hnací silou a nejvyšším cílem Vaší rodiny jako osobního společenství je láska. Bez lásky by Vaše rodina nemohla žít ani se zdokonalovat jako osobní společenství.

Manželská láska Vás vede ke vzájemnému poznání. Čini z Vás jedno tělo. Avšak nevyčerpává se v tom. Láska zde uschopňuje k nejvyššímu možnému daru, k darování života nové lidské osobě. Stáváte se Božími spolupracovníky. Tak je Vaše manželská rodina podobou Nejsvětější Trojice, neboť dvě osoby, tvořící nedělitelnou jednotu, ze vzájemné lásky plodí osobu třetí.

Mateřství manželky je bytostně spojeno osobní výstavbou ženina bytí a s osobním rozměrem daru. Mateřství tvoří zvláštní část Vašeho společného rodičovství, a to důležitější část. Třebaže Váš název rodiče přísluší jak manželce tak manželce, přesto se projevuje víc u ženy, zejména v době před porodem. Proto by si měl muž plněji uvědomovat, že v tomto společném rodičovství přijímá na sebe zvláštní dluh vůči ženě. Žádný program rovnoprávnosti mezi ženou a mužem není platný, pokud nebere ohled na tuto skutečnost. I když má muž plnou účast na svém rodičovství, přece jen stále stojí mimo proces těhotenství a narození dítěte. Musí se v mnoha směrech učit svému otcovství od matky.

Tak jsme to prožívali s mým manželem, rytířem Havlem v naší rodině, které jsem dennodenně vyprošovala požehnání. Hluboce jsem si vážila svého manžela. Dobře jsem věděla, jak nenahraditelným způsobem zajišťoval vnější rámec pokojnému soužití naší rodiny. Bylo to namáhavé dosahování pokojného soužití pro celý národ, jakož i zabezpečování jeho trvalosti ve vlasti. Bez rytíře Havla z Lemberka by byl český národ hrozně strádal v bratrovražedné občanské válce. Ovšem na vytváření prostředí domova na Lemberku jsem měla lví podíl zase já.

Jako měl můj život tři úseky, tak tomu má být u každé ženy. Snažila jsem se být pannou, snoubenkou a matkou. Panna je vtělením čistoty, snoubenka značí lásku, rozhodující se k úplnému odevzdání se. Matka znamená plodnost. Původně nešlo o tři rozdílné věci, nýbrž o tři stupně jednoho života, o tři jeho období. Také matka má být vnitřně pannou, tedy být čistá. Má být stále snoubenkou neboli věrná. Všechny krize pocházejí ze ztráty jednoho z těchto tří rysů ženství.

Jak veškerá lidská důstojnost, tak i krása každé ženy spočívá v jejich uskutečnění podle vzoru Marie z Nazareta - Panny, Snoubenky a Matky. Maria si uchovala panenství a současně se stala Matkou. Panenství a mateřství v ní trvají současně. Její osobnost pomáhá všem ženám pochopit, jak se tyto dvě cesty povolání ženy jako osoby navzájem doplňují.

Náš Pán posvěcuje dvojí mateřství, aby posvětil každou ženu buď slavným ustanovením manželství nebo slavně zaslíbeným zasvěceným panenstvím, zkrátka zasnoubením s člověkem a zasnoubením s Bohem.

Také Vaše duše je snoubenkou našeho Pána. Některé duše volá Pán jen pro sebe a pouze za sebou. Jejich láska náleží jedině jemu. A rovněž v tajemném zasnoubení se žena, patřící docela a výhradně Pánu, stává pannou i snoubenkou i matkou. Pán v ní obnovuje poslání prvé ženy, vyjádřené v jejím jménu Eva čili matka živých. Plodí tyto živé z obětí, z modliteb, a hlavně z horoucího sjednocení s Pánem v jeho tajemném těle.

Tak jsem to prožívala i já. Když jsem milovala svého manžela Havla, zůstávala jsem panenská i jako matka našich dětí. Moje mateřství se zdaleka nevyčerpávalo přiváděním dětí na svět. Zahrnovalo také jejich výchovu.

Poslání vychovávat sahá svými kořeny do Vašeho základního povolání manžela a manželky účastnit se stvořitelského díla Božího. Ptáte se, jak se to děje? Tím, že Vy, rodiče, dáváte v lásce a z lásky život nové lidské osobě. Dáváte život novému člověku. Ten je povolán růst. Má se vyvíjet k dokonalosti. Proto berete na sebe závazek účinně mu pomáhat, aby také on mohl žít naplno lidským životem.

Vaše právo a povinnost vychovávat je základní. Souvisí s předáváním života. Je přirozené a prvotní. Toto Vaše právo a povinnost má přednost před výchovnými úkoly jiných osob, a to s ohledem k onomu jedinečnému poutu lásky mezi Vámi a dětmi. Je také nenahraditelné a nezcizitelné. Proto ho nemůžete docela a beze zbytku svěřit jiným, ani Vám to nikdo nesmí upírat.

7 Vaše láskyplná výchova k lásce jako darování sebe sama je předpokladem k jasné a citlivě podané pohlavní výchově. Také k tomu jste vůči svým dětem povoláni. Běžné chápání současného veřejného mínění však snižuje lidskou pohlavnost. Vykládá ji pouze ve vztahu k tělu a ve spojení se sobecky chápaným požitkem. Naproti tomu Vaše výchovné poslání se má zaměřit na takovou kulturu pohlavnosti, jež je kulturou úplnou a opravdu osobní. V tomto pojetí je pohlavnost obohacením celé osobnosti, jak v oblasti tělesné, tak i citové a duševní. Její nejhlubší význam se ozřejmuje tím, že přivádí dítě k sebedarování, k lásce.

Pohlavní výchova dětí jako Vaše lidské právo a úkol se má uskutečňovat vždy za Vašeho pečlivého vedení, ať už doma či ve škole nebo v hromadných sdělovacích prostředcích, které pro své děti vybíráte a kontrolujete. Váš výchovný úkol nabývá slavným ustanovením manželství své důstojnosti a svého povolání pravé služby Církve k růstu jejich členů v dokonalosti. Velikost a vznešenost Vaší výchovné služby je tak nesmírná, že ji neváhám přirovnat ke kněžské službě.

S ohledem na toto Vaše výchovné poslání jste Vaším dětem prvními hlasateli radostné zvěsti, a to svědectvím vlastního života. Navíc tím, že se dětmi modlíte, čtete jim Písmo svaté, a tak je zapojujete do tajemného těla našeho Pána, stáváte se rodiči v plném smyslu. Jste rodiči nejen života těla, nýbrž i života, obnoveného a vrcholně zušlechťeného naším Pánem.

Jako jednotlivci, ať muž nebo žena, sami přirozeně nestačíte na výchovu svých dětí. Jsou k tomu povoláni oba rodiče. Lidské potřeby jsou tak rozmanité, že jeden z rodičů sám nestačí na výchovu. Je vlastním požadavkem přirozenosti, aby po spojení pohlaví zůstal muž u ženy a nechoval se k ní a dítěti lhostejně. Stává se, že zaopatřená žena je schopna bez pomoci muže opatřit fyzické a částečně i psychické potřeby dítěte. Avšak správnost lidského jednání se neurčuje z nahodilých okolností. Zakládá se na společných podmínkách celého lidského druhu. Vlohy a činnosti muže a ženy se v rodinném životě doplňují. Při plození a výchově dětí náleží některé úkony zvláště muži, jiné ženě.

Zásadu, že muž je hlavou ženy, chápejte a uskutečňujte nově, totiž vzájemným podřizováním se jeden druhému z úcty k Pánu. Tím spíše, že manžel je nazýván hlavou ženy, jako Kristus je hlavou Církve. Kéž Vaše vzájemné podřizování se není jednostranné, nýbrž vzájemné! Ve vztahu k starodávným zvyklostem je to ovšem evangelní novinka. "V Kristu už není muž ani žena". Všechny důvody pro podrobování se ženy muži v manželství si vykládejte a chápejte ve smyslu vzájemného podrobování se manžela a manželky z úcty k našemu Pánu.

Vaše rodina patří do obecného shromáždění Božích dětí, které mají od křtu svatého vyšší život. Přijetím manželství jako slavného ustanovení našeho Pána je Vaše rodina neustále vybavována a posilována k vyššímu životu. Právě Pán ji povznáší a vede ke spojení s Bohem v jeho slavných ustanoveních, v oběti vlastního života a v modlitbě.

To je duchovní úkol, který má plnit Vaše rodina ve spojení s naším Pánem a se mnou, s mou rodinou i s celým shromážděním Božích dětí ve všech oblastech života. Tak je Vaše rodina povolána zdokonalovat sebe samu jako základní jednotku obecného shromáždění Božích dětí a celý svět.

Kéž Vám v tom všem Pán Bůh žehná!

Vaše milující Zdislava

DOPIS NEMOCNÉMU

Můj milý človíčku!

Posílám Ti uzlík jídla na posílení a přikládám mazání na Tvé neduhy. A připojuji pár slov pro Tvou dušičku.

Každý člověk přirozeně potřebuje zdraví. Jedině zdraví je u člověka smysluplné, a nikoli nemoc. V nemoci se narušuje osnova Tvé přirozené skladby.

Dobře cítím, že Tvá nemoc znamená utrpení a bolest. Zahrnuje také bázeň a starost, nejistotu a úzkost. Bolest bývá poplašným příznakem nemoci. Bolest je zlo, o němž se nedá mýlit. Je to nejen bezprostředně zřejmé zlo, nýbrž je to i zlo, ke kterému není možno zůstat netečný. Vynucuje si Tvou účast.

Některé oběti bolesti ztrácejí na duchu. Jenže nejpodivuhodnější je to, že poražených je tak málo, a tolik je hrdinů. Většina nalézá v tělesné bolesti skrytou výzvu a odpovídá na ni.

A jak by ji nenašli, když k nim přicházím. Už za své pozemské pouti jsem měla víc než dost příležitosti sledovat bídu lidského utrpení. Zástupy nemocných a zraněných ubožáků obléhaly brány našeho hradu Lemberka. Nakažlivá nemoc si nevybírala. Udeřila stejně mezi prosté jako mezi urozené. A kdo měl rozdělovat pokrmy, připravovat léky a hojivé masti, pečovat o obvazy, když ne já, hradní paní? Vyšší místo zavazuje k větší šlechetnosti.

Mnoha lidem se zdálo, jako by v mém srdci, o které se dělilo tolik ubožáků, měli největší místo a největší práva zrovna ti, kteří byli od mocných a silných zavrženi, žalářováni a odsuzováni na smrt. Můj manžel, rytíř Havel z Lemberka, který byl na svém území pánem a soudcem, měl žaláře stále zaplněné místními lapky i zajatci z cizích nájezdníků. Do jejich kobek jsem přinášela potravu, ošetření, soucit, úsměv. Moje modlitba bývala provázena úžasnými divy. Písmák zapsal do kroniky Dalimil, že jsem mnoho chromých a malomocných uzdravila.

Na rozdíl od tělesné bolesti není duševní bolest tak dramatická. Je však častější a hůř se snáší. Pokud se pozná příčina a člověk jí čelí, tedy bolest nakonec upevňuje a očisťuje charakter, až bolest časem ustoupí. Někdy však přetrvává a důsledek je strašný. Ale i tam se ukazuje moje velká pomoc. Uzdravila jsem i pomatené kněze. Jak jsem toho dosáhla? Kromě jiného také darem umění. Odtud jsem měla jednak umění naslouchat a jednak umění mluvit. Dovedla jsem naslouchat každému trpícímu, tak jako náš Pán, který na něho napřed pohlédne s láskou a teprve potom mu něco řekne (Mk 10,21). A když jsem mluvila, tedy jsem mluvila tak jako náš svatý Otec Dominik, totiž buď s Bohem, anebo o Bohu. Sotva jsem se dozvěděla o nějakém nemocném, zraněném či jinak trpícím, hned jsem k němu chvátala, abych ho navštívila, potěšila, nasýtila a ošetřila. Pokud jsem přitom něco říkala, tedy jsem mluvila především s naším Pánem. Toho jsem objevovala právě v každém trpícím člověku. A slovy modlitby a prosby jsem se obracela k Pánu, abych vyprosila uzdravení. Pokud jsem mluvila s nemocným jako člověkem, tedy jsem přitom mluvila především o Bohu. Ujišťovala jsem ho: "Nejsi sám, je s tebou Hospodin."

Ze všech stran ke mně někdo volal: "Pomoz mi, paní Zdislavo! Pomoz mi, jestli můžeš!" A já jsem pokaždé odpovídala:

"Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu." Dodávala jsem jim naději. Dodnes to dělám: "Neboj se a neděš! Hospodin, Bůh, můj Pán bude s tebou. Nenechá tě klesnout a neopustí tě."

Možná, že mi namítáš: "Kdepak je Bůh, když na nás dopouští tuhle morovou ránu? Copak to nevidíte? Žádný Bůh nemůže být!"

Jenže já Ti odpovídám: "Věřit Bohu, znamená spolehnout se na to, v co doufáme a pevně počítat s tím, co nevidíme." Neboj se! "Pán Bůh je věrný, nedopustí, abys byl podroben zkoušce, kterou bys nemohl vydržet. Zkouškou připraví i východisko a dá Ti sílu, abys mohl obstát."

Tvoje bolest je příznakem ohrožení nebo i oslabení vlády člověka nad sebou. Přirozeně je třeba vynalézat prostředky k utišení bolesti a upevnění vlády člověka nad jeho vlastním tělem a duší. Jenže takové přirozené úsilí o omezení bolesti nesmí zůstat samoučelné.

Bolest rozbíjí Tvou falešnou soběstačnost. Přesto Tě v nejvyšší zkoušce či oběti učí právě soběstačnosti, jež se dá nazvat Tvou vlastní silou, i když je Ti dána nadpřirozeně. Potom jednáš jedině a pouze tou silou, kterou Ti skrze podrobenou vůli dává Bůh. A jedná tak v polohách mimo obvyklé motivy a náklonnosti. Tvá vůle se stává tvořivou jedině tehdy, když patří bezvýhradně Bohu. Proto také navždy zůstane mučednictví vrcholným projevem a dokonalostí Božího dítěte. Bolest Ti dává příležitost k hrdinství. A lidé se této příležitosti chápou až překvapivě často.

Bolest, zejména tělesná, je rozšířena také v ostatním světě. Ale jedině Ty, člověk, pokud trpíš, uvědomuješ si utrpení a ptáš se: Jaký smysl má utrpení? Nekladeš tuto otázku sám sobě, ani druhým, nýbrž ji kladeš Bohu jako Stvořiteli a Vládcí světa.

Řeknu Ti, že utrpení má smysl plně lidský a zároveň vyšší. Je hluboce lidské, protože v něm nacházíš sám sebe, svou důstojnost, poslání. Smysl utrpení je zároveň něco nadlidského. Utrpení je zakořeněno v tajemství vykoupení světa. Utrpením přesahuješ své meze. Je to jeden z těch bodů, v nichž je Ti určeno překonávat sebe. K tomu máš i tajemné povolání.

*Když se ocitneme u břehů podzimu,
bázeň a láska propuknou protikladnou touhou,
bázeň touhou návratu k tomu, co už bylo bytím
a ještě stále jím je -
láska touhou odejít k Tomu, v Němž bytí nalézá celou svou
budoucnost.*

*V nás, hledících k břehům podzimu,
probíhá zápas podél té hranice,
kterou každý člověk v sobě nosí,
neboť tělo znamená v něm minulost jeho vlastní budoucnosti,
- každý, neboť svou vlastní budoucnost nedokáže
spojovat se svým tělem...*

Pamatuj, že Tvoje utrpení je vždycky zkouška. V utrpení se obzvláště otevíráš působení spásonosné síly, jež byla lidstvu poskytnuta v našem Pánu. V něm Bůh potvrdil, že hodlá dát najevo svou moc především utrpením, jež je lidskou slabostí a ponížením. Sotva ve víře odhalíš v Kristově utrpení kus svého vlastního utrpení, hned shledáváš, že Tvé utrpení bylo obohaceno novým způsobem a naplněno hlubokým smyslem. Apoštol Pavel píše: "Teď sice trpím, ale raduji se z toho, protože já tím na svém těle doplňuji to, co ještě zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap. Obrací se to k prospěchu Jeho těla, totiž Církve: vaše údy jsou údy Kristovy."

Když Ti ještě zbývá něco vytrpět, tak to neznamena by utrpení našeho Pána bylo neúplné. Značí to, že vykoupení vykonané silou smírné lásky zůstává stále otevřeno každé Tvé lásce, která se vyjadřuje ve Tvém utrpení. Vykoupení vyžaduje, aby bylo neustále doplňováno. Ne, že bych se Ti nesnažila všemožně pomoci léčbou a přinášením úlevy. Jako terciárka řádu svatého Otce Dominika jsem se spolu s ostatními dominikány vždy přičiňovala o zakládání a vedení lazaretů a nemocnic.

Odedávna mi přitom šlo o úlevu a uzdravení nemocných. Jde však o víc. Především o spásu Tvé nesmrtelné duše.

Možná, že Ti někdo řekne: "Ach, těm křesťanům se to trpí, když jsou od začátku ztotožnění s tím nejhorším, dokonce i se svými nepřáteli! Oni jsou vlastně otupělí k bolesti."

To je omyl. Najít smysl v utrpení závisí na tom, jaký smysl dáváš svému utrpení. Jde především o vstup do události utrpení našeho Pána a celkových dějin svobody a utrpení na cestě k pravé svobodě Božích dětí. Osvobozující vlastnost utrpení spočívá v tom, že člověk smí vydat svou věc zcela ze svých rukou do rukou Božích.

Náš Pán nezrušil utrpení. Ani nám nechtěl docela odkrýt jeho tajemství. Vzal je na sebe. To stačí k pochopení jeho smyslu. Všichni, kdo nejvíce cítí tíhu Kříže, kdo jsou docela opuštěni a pláčí, neznámí nemocní - ti všichni mají přednost v Božím království.

Přicházím a přináším uzdravení a úlevu nemocným, chromým a jinak trpícím. Kronika Dalimil zaznamenává, že jsem "pomohla mimořádným způsobem mnoha nemocným." Jako maminka uzdravuji hlavně děti, ale i starší lidi, muže i ženy, osoby světské i duchovní. Uzdravovala jsem je ze slepoty a různých očních neduhů, z nakažlivých nemocí, jako byl mor a malomocenství, z uštknutí jedovatým hadem, dále jsem léčila různé končetiny z jejich ochrnutí. Tím jsem ovšem nedělala našemu Pánu žádný zásah do Božího plánu s lidmi.

Asi se ptáš, jak to dělám? Především s velikou láskou. Tato láska mě vede k pomoci nemocným a trpícím. Navštěvuji Vás, nemocné, sloužím Vám, čistím Vám rány a líbám je. Přitom se nejednou stalo, že se mým políbením rána zahojila. Přináším Vám ještě i jiné oběti. Třeba kajicností. Dobře jsem poznala učení našeho Pána. A ctnost kajicnosti je tam zdůrazňována na mnoha místech. Proto jsem nabízela Boží spravedlnosti náhradu za hříchy své i druhých lidí.

Celý můj život doprovází modlitba. Modlím se za Vás, nemocné i s Vámi, nemocnými, protože "každý, kdo prosí, dostává a kdo hledá, nalézá." Apoštol Jakub píše: "Je někdo z vás nemocen? Modlitba víry zachrání nemocného. Pán jej pozdvihne."

Dodnes si spolu s naším Pánem udržuji prvenství v podnětnosti o společensky založenou, láskyplnou a osobní službu Vám, nemocným. Přestože samo uzdravování nemocných a jinak postižených a poskytování jim úlevy není můj vlastní úkol, protože jsem hlavně manželka a maminka, přesto mám pořád v této péči značný předstih před příčinností různých jednotlivců i skupin ve světě.

Dennodenně o tom vydávám důkazy.

Tvoje milující Zdislava

DOPIS JEDNOMU HŘÍŠNÍKOVÍ

Moje milá dušičko!

I když jsem nyní v nebi, nemysli si, že jsem tady věčně. Nejsem přece žádný Pánbůh. Bývaly doby, kdy jsem vůbec nebyla. Pak jsem se narodila svým rodičům jako lidské dítě. Moje rodiče mne přinesli do křižanovského kostela, abych se z vody a Ducha narodila jako dítě Boží. Zrodila jsem se pro věčný nadpřirozený život. Následovalo však očišťování na pozemské pouti, protože v nebi jsem nebyla hned od křtu. Myslíš si, že bych dosáhla dokonalosti bez duchovního vedení, které mi zosobňoval takový zpovědník, jakým byl blažený Otec Česlav? Kdepak. Otec Česlav byl jistě hodně zaměstnán ve Slezsku. Jen občas zajižďel k dominikánům do do Čech a na Moravu. Přitom jezdil přes Jablonné. Díky Otci Česlavovi se mi dostalo osobního, naším Pánem slavně ustanoveného vedení. To neznamená, že bych se kdy dopustila nějakého těžkého hříchu. Přesto jsem se potřebovala svěřit někomu, komu jsem mohla věřit jako samému Kristu a důvěřovat, že mi může a chce pomoci moudrou radou na cestě ke svatosti. I když jsem nepotřebovala smíření s Bohem, protože k takové roztržce mezi mnou a Pánem nedošlo, přesto jsem se neobešla bez osobního zpovědníka a duchovního vůdce, který by mě jako slavně ustanovený vedl ke Kristu. Potřebovala jsem slavně ustanovení Páně ke svému pokání, abych se před služebníkem na místě Božím mohla kajicně vyznat, že jsem byla méně svatou, než jakou jsem toužila být. Pokorně vyznávám, že jsem potřebovala duchovního vůdce, který by měl osobní účast na mém duchovním růstu, a jenž by mě povzbuzoval při osvojování si darů Ducha svatého.

Jako všichni lidé, tak i Ty máš jistou potřebu pokání a zadostiučinění za hříchy. Člověk má skryté vědomí vlastní křehkosti, porušitelnosti a ubohosti. Je podněcován k oběti, modlitbě, postu a odříkání, aby tím získal větší přízeň Boží. Když Pán z osobního pokání a z možnosti jakéhokoliv vyznání viny zanechává zvláštní ustanovení, prostřednictvím kterého máš získat útěchu i povzbuzení, ale hlavně překonat svou ubohost a omezenost, jedná zcela ve shodě s požadavky Tvé lidské přirozenosti. Možná, že chápeš toto slavně ustanovení jen jako odpuštění hříchů, spáchaných po Tvém narození z vody a Ducha. Jenže je zde ještě příznivá stránka věci - slavně ustanovené Tvé osobní vedení k dokonalosti.

Kristus svěříje tuto moc shromáždění Božích dětí nejdříve všeobecně ve chvíli, kdy svěříje Petrovi toto shromáždění, a činí ho v ní svým zástupcem (Mt 16,19). Pak tuto moc předává apoštolům jako představitelům shromáždění svých dětí (Mt 18,18). Tato moc nepřísluší všem věřícím, ale pouze některým (Mt 18,17). Po svém zmrtvýchvstání dává přímo všem apoštolům tuto moc, a zaručuje odpuštění všem, jimž se dostane odpuštění od ustanovených služebníků shromáždění Božích dětí (Jan 20, 21-23).

Príslušný služebník na místě Božím odpouští prostřednictvím slavného ustanovení Páně provinění každému, kdo má opravdovou lítost nad nimi a upřímně se z nich vyznává. Látkou tohoto ustanovení jsou projevy Tvé slabosti, křehkosti a ubohosti, jež má toto slavné ustanovení odstranit. Formou jsou rozhršující slova duchovního pronesená jménem Božím. V okamžiku, kdy služebník Páně vyslovuje příslušná slova nad kajícím, je živým a zosobněným prostředkem všemohoucnosti Boží. Odpouští Tvé viny, ale odpouští je jako prostředník Páně. Mluví svým jménem a jménem shromáždění Božího lidu jako soudce, ale mluví a vynáší rozsudek nebo osvobození na místě Nejvyššího. Přitom není jen ohlašovatelem odpuštění Páně. Je skutečným soudcem duše. Úkon takového rozhršení je skutečný úkon soudce.

Navenek by se Ti mohlo zdát, že jde o nějaké kouzlo. Avšak je třeba značné námahy také z Tvé strany kajícího.

Ptáš-li se, co všechno se od Tebe vyžaduje, piši Ti, že především lítost. V ní si uvědomuješ sebe jako chybujícího a nedokonalého tvora, který je v případě provinění odkázán na vyšší pomoc. Nestačí si to pouze uvědomovat. Zkus podle toho také pohnout svou vůli. Máš pokorně vyznat své viny a slabosti. Dále potřebuješ zadostiučinění. V něm vykonáš náhradu podle rozhodnutí Božího služebníka a současně další krok blíže k vrcholné dokonalosti. Proto lítost, vyznání a zadostiučinění jsou části Tvého pokání.

Tvoje lítost je bolest duše. Je to úkon vůle, a nikoli smyslů. Vychází z Tvé pohotovosti k pokání. Když je lítost dokonalá, nutně se k ní váže předsevzetí růst ve svatosti.

Ptáš-li se, jaká lítost je dokonalá, tedy jediné taková, která vychází z Tvé lásky k Nejvyššímu. Jedině tato láska spojuje a očištuje. Když miluješ, tak máš také ochotu vykonat všechno dobré pro milovaného. Proto dokonalá lítost, vycházející z pohnutek dokonalé lásky, obnovuje a upevňuje Tvé spojení s Bohem jako svrchovanou láskou už před vyslovením rozhršení.

Samotná lítost by Ti ovšem nestačila. Musíš se vyznat z hříchů. Neváhej odhalit vlastní ubohost a provinění před služebníkem shromáždění Božích dětí! Tak dosáhneš spojení s Bohem před tímto shromážděním. Pokud má daný služebník správně soudit o stavu Tvé duše, musíš mu odhalit stav své duše osobním vyznáním. Neboj se! Tohle není žádný lidský vynález, který by škodil Tvé duši nebo Tvé důstojnosti, nýbrž důsledek slavného ustanovení Páně.

Nenapadá Tě, co máš vyznávat? Hlavně ty hříchy, které Tě oddělují od Boha. Lehké, všední hříchy jsou ty, které Tě nevyklučují z věčné slávy, nýbrž jen brzdi Tvůj vstup do nebe. Klidně je vyznávej.

Nakonec Ti zbývá zadostiučinění. To jsou ony skutky, které jsou Ti uloženy duchovním služebníkem před rozhršením. Když zadostiučiněním trpíš za své viny, připodobňuješ se našemu Pánu, který učinil zadost za naše hříchy. Odtud máš záruku, že budeš-li s ním trpět, dosáhneš s ním také slávy.

Nejlépe je vyhnout se hříchu a ještě konat pokání a zadostiučinění tak, jakobys hřešil. To pak už není zadostiučinění, ale spíše více-činění, totiž dobrovolné prožívání pozemského očiště a růst ve svatosti. Kdekoli svým kajícím a odříkavým životem přesahuješ míru zadostiučinění za své hříchy, tam slavné ustanovení pro Tvé pokání působí jako příznivé duchovní vedení k dokonalosti. Tak se Ti toto slavné ustanovení Páně stává cestou k osvojování si darů Ducha svatého a ctností.

Pokud už nevíš, čím se liší dary Ducha svatého od ctností, dovol ať Ti to připomenou. Dary jsou to všechna dobra, kterých se Ti dostává od Pána. Můžeš rozlišovat dary přirozené a dary z milosti. Třebaže všechny dary - jak přirozené, tak z milosti - jsou Ti dávány Božím milováním, které je prvním darem, přesto ne ve všech darech se Ti dává samo Milování, nýbrž jediné v daru Lásky. Dary můžeš nazývat všechno, co vytváří nebo předpokládá dar milování lásky, čímž Duch přebývá ve Tvé duši. A

to je předně zdokonalující nadání, dále víra a naděje, oživované láskou, a konečně vlité ctnosti rozumové a mravní.

Dary se liší od ctností různým způsobem jednání. Dary Tě zdokonalují k úkonům vyšším než jsou úkony ctností. Ctnosti Tě zdokonalují k úkonům lidským způsobem, kdežto dary k úkonům nadlidským způsobem. Vlastní důvod darů je, abys jimi jednal nadlidským způsobem, totiž hrdinsky.

Těmito dary jsi na jedné straně sám pohybován, ale přitom se také sám pohybuješ, protože máš svobodnou vůli. Mimoto mají dary tu zvláštnost, že jsou vzájemně propojeny. Jako jsou mravní ctnosti navzájem spojeny v opatrnosti, tak dary Ducha svatého jsou vzájemně spojeny v lásce.

Když máš lásku, tak máš i všechny tyto dary, a zůstávají Ti navěky, protože láska je silnější než smrt. Duch Páně může přebývat ve Tvé duši jedině tehdy, když už je mu Tvá duše poddána a všem poslušná. "Všichni, kdo se nechávají vést Božím Duchem, jsou Boží děti."

Vyprošuji Ti záplavu Božích darů, abys je pokorně zachytil do nádob svých ctností.

Tvoje milující Zdislava

DOPIS JINÉMU HŘÍŠNÍKOVI

Moje drahá dušinko!

Posílám Ti toto psaní z nejvyšších míst jako připomínku, že i já jsem původně byla jen hříšnice. Když jsem došla sem do nebe, můžeš sem dojít i Ty. Náš Pán Ti zde připravuje zvláštní místo, které by bez Tebe zůstalo prázdné.

Jenom si nemysli, že jsem se sem vyšvihla nějakým zázračným kotrmelcem! Kdepak! Nedošla bych sem vlastními silami, ani žádnými triky. Nedokázala bych to bez pomoci Páně a bez pomoci svých bližních, hlavně bez pomoci takového znamenitého zpovědníka, jakým býval blažený Otec Česlav. Nedopustila jsem se žádného těžkého hříchu. A přece jsem se potřebovala svěřit někomu, komu bych mohla věřit jako samotnému Pánu v důvěře a jistotě, že mě může osvíceně vést na cestě do nebe. I když jsem nepotřebovala smíření s Bohem kvůli tomu, že bych ho někdy zradila, přesto jsem naléhavě potřebovala osobního duchovního vůdce, aby mě slavným ustanovením našeho Pána vedl k vrcholné dokonalosti. Neobešla jsem se bez toho slavného odkazu Páně, ve kterém bych se před služebníkem na místě Nejvyššího kajicně vyznávala z to, že jsem bývala méně dokonalá, než jaká jsem toužila být. U všech lidí a národů najdeš jistou potřebu pokání a zadostiučinění za hříchy. Máš skryté vědomí vlastní křehkosti, porušitelnosti a ubohosti. Proto máš inspiraci k vlastní oběti, modlitbě, postu a odříkání. Máš to pro získání větší přízně Nejvyššího. Když náš Pán z osobního pokání a pro Tvou možnost jakéhokoliv vyznání viny ustanovuje zvláštní zařízení, kterým můžeš získat útěchu i povzbuzení, ale hlavně překonání své ubohosti a omezenosti, jedná zcela ve shodě s požadavky Tvé, lidské přirozenosti. Pokud to chápeš pouze jako vyznání a odpuštění hříchů, spáchaných od křtu, tak zapomínáš na příznivou stránku věci - na Tvé osobní vedení ke svatosti jako vrcholné a nezvratné dokonalosti.

Zvláštní služebník na místě Nejvyššího je tady také kvůli Tobě. Touží Ti v zastoupení Pána odpouštět ve zpovědi hříchy, když se z nich pokorně vyznáš a upřímně jich lituješ. Jestli se Ti zdá, že jsou Tvé hříchy příliš trapné, že se je ostýcháš před někým vyznat, a přesto je s lítostí vyznáš, pamatuj, že Pán Ti je odpustí tím raději, protože jsou mu ještě protivnější než Tobě. Kdyby se Ti zdálo, že jde o nějaký trik, připomínám Ti, že také Ty musíš vyvinout jistou námahu. Chce to lítost. S lítostí si uvědomuješ sebe jako chybujícího tvora, který hříchem spadl do jámy, ze které sám nemůže ven. Musí přijít někdo shora, aby Ti spustil žebřík a pomohl Ti ven. Nestačí Ti pouze si uvědomovat, v jak hluboké jámě se ocitáš. Někdo shora musí pohnout Tvou vůli, aby Tě přivedl k pokornému vyznání hříchů. A Ty se této pomoci shůry musíš otevřít se zkroušeným srdcem.

Když jde o Tvou lítost, je to úkon Tvé vůle. Stojí na Tvé ochotě k pokání. Pokud říkáš, že to tak cítíš, tedy citová stránka je při lítosti celkem vedlejší. Tvá lítost je dokonalá, když která vychází z lásky k Bohu, a ne pouze ze strachu před trestem za hříchy.

Nejde Ti to? Pros svrchovanou lásku Boží o lásku, kterou si zamiluješ právě tuto vrcholnou lásku víc než sebe! Tak se naučíš překonávat svou ubohost a křehkost, protože je urážkou svrchované lásky Nejvyššího, k níž máš od křtu platnou pozvánku.

Bez osobního vyznání by Ti však tvoje lítost nebyla nic platná. Neboj se a rozhodně odhal vlastní ubohost a provinění, před služebníkem Nejvyššího. Tak dosáhneš svého spojení s Nejvyšším před shromážděním Božích dětí. Má-li tento služebník správně posoudit stav Tvé duše, musíš mu jej odhalit. To se děje osobním vyznáním. To není žádný lidský vynález, který by škodil Tvé duši ani Tvé důstojnosti, nýbrž důsledek moudrého ustanovení našeho Pána.

Raduj se, protože pak už Ti zbývá jenom zadostiučinění! To jsou ony kající skutky, které Ti ukládá zvláštní služebník Nejvyššího před slavným rozhřešením. Když zadostiučiněním trpíš za své viny, připodobňuješ se našemu Pánu, který učinil zadost za Tvé hříchy. Odtud máš záruku, že budeš-li s ním trpět, povede Tě to k oslavení. Vydrž to tu chvíli a brzy uvidíš!

Čekám na Tebe v nebi!

Tvoje milující Zdislava

DOPIS HLADOVÉMU

Milý človíčku!

Posílám Ti košík jídla a přikládám toto psaní. Kdyby se hlad týkal jenom Tvého žaludku, dala bych Ti místo dlouhého psaní jen kus chleba nebo koláč. Jenže hlad se týká také Tvé duše. Takový se nedá zahnat pouhým jídlem. Proto až si budeš pochutnávat na koláčích, uvažuj o tom, co Ti píši.

Kdo hladoví v plném slova smyslu, ten trpí podvýživou. Podle Tvé duchovní vyspělosti to může vést buď k vypjatým projevům lásky a sebeobětování nebo k hrozným projevům sobectví a zoufalství. Ne každý hlad činí z lidí lotry, nýbrž jen duchovní hlad a mravní bída.

Při dlouhodobé podvýživě klesá lidská odolnost proti nemocem. Během mé pozemské pouti bývala období hladu následována morovou ranou. Když jsme přišli s manželem do Jablonného, tehdy lidé měli ještě v živé paměti hladomor v Německu, kdy vymřela polovina obyvatel. Přitom nastávaly pronikavé změny chování lidí postižených hladomorem. U těch, kdo trpěli nejen hladem těla, ale i hladem ducha, vypuklo lidojedství. Usmrcovali slabší členy rodiny, cizince a pocestné. Zvětšoval se počet krádeží a hrdelních zločinů. Tehdy bývalo těžké udržet v kraji pokojné soužití.

Můj manžel, rytíř Havel z Lemberka, musel podnikat vojenské výpravy proti lapkům a loupežníkům, kteří se k tomu uchýlovali často jen z hladu. Za hladomorů musel dávat ke hřbitovům vojenské strážce. Jinak by někteří zoufalí hladovci vyhrabali čerstvě pohřbená těla a odřezali z nich maso. Ti, kdo okusili lidského masa, vyznačovali se pak zvýšenou popudlivostí vůči ostatním lidem. To bývalo i v dobách, kdy hlad ještě nedosáhl nejhoršího stupně.

Během takových hladomorů jedli lidé lipové a kalinové listí, připravené jako špenát. Podobně si upravovali trávu a lebedu. Rozemílali slámu na mouku a pekli z ní placky. Tím však jen uspíšili svůj konec. Nestrávená ostrá vlákna slámy jim dráždila střevní sliznici a vedla k zánětu, průjmům a odvodnění těla. V zoufalství jedli i nestravitelné a odporové věci. Pojídali kůru stromů, rašelinu, hlinu. Krájeli nudle z řemenů a vařili je. Mleli stará kopyta na mouku.

V těch časech jsem často nosila potravu z hradu, nejen pro nemocné, ale i pro zdravé, a také pro vězně v šatlavě. Nikdy jsem se nespokojovala jenom nasycením hladových žaludků. Pokaždé jsem se snažila Božím slovem a osobním příkladem o nasycení jejich nesmrtelné duše. Činila jsem i kající skutky za chudé. Když už nebylo ani na Lemberku co jíst, chodívala jsem do jablonského kláštera,

abych tam u vrátnice jako chudá žebráčka vyprosila jídlo pro hladové, ač byl klášter vydržován od nás z Lemberka. Asi by se Ti to zdálo přihlouplé.

Prostomyslní lidé říkávají: Tady není potřeba žádné hlubší zamýšlení, nýbrž stačí prostě jenom nasytit hladové. A kdo se zdráhá prostě nasytit hladové, ten je lakomec. Jenže skutečnost ukazuje, že pouhé nasycení hladových není tak snadné. Ani to není konečné řešení. Hladové nestačí nasytit, nýbrž je třeba je léčit. V těžkých případech je vyléčení skoro vyloučené, protože změny, ke kterým došlo, jsou nezvratné. Je na místě krajní opatrnost v podávání potravy.

Velkou potíž po přestálém hladovění je následné přejídání. Lidé se sice vracejí ke způsobu stravování, na jaký byli zvyklí před hladověním, ale zůstává jim nepřekonatelný strach z nedostatku potravy. Často si i proti své vůli vytvářejí tajné zásoby potravin. Zůstat po přestálém hladu na stále váze vyžaduje od člověka velmi pevnou vůli a vyvážený poměr těla mezi tím, co přijímá a tím, co vydává. Nejde tu jen tělesné nasycení, ale také o obnovu vnitřní, duševní rovnováhy.

Ještě větší potíže u těch hladových, které jsem nasýtila, dělá to, že očekávají, že je přijdu znovu já nebo někdo jiný nasytit. Nesnaží se spoléhat na to, že si obživu opatří vlastní prací. Když máš dost sil k přecházení od jednoho dobrodince k jinému, tak máš dost sil opatřit si obživu vlastní poctivou prací. Žít jen z milodarů je nedůstojné mladého zdatného člověka.

Vždycky jsem se snažila, aby moje služba hladovým a chudým nezůstávala jen při pouhém nasycení a jejich obohacení. Chtěla jsem je kromě nasycení těla sytit i duchovně slovem víry a skutkem lásky, náboženským zušlechťením jejich smýšlení, citění a jednání. Odstranit zlo hladu bývalo snazší, než přivést je k poznání zloby hříchu, k lítosti nad spáchanými hříchy a k polepšení života. Třebaže i dnes je na světě mnoho hladových, přesto nemusí jejich krajní hladovění vést k zoufalství a beznaději. Náš Pán vzal na sebe utrpení za všechny lidi všech dob a stále je nese. Mezi nimi jmenuje zvláště ty, kdo zrovna hladovějí. Pán sytí jejich duše chlebem z nebe.

*Pane, vidíš ten vesmír, který, abychom strávili,
dals nám věnem.*

Všechno přešlo, nebe i země, v Chléb k mé obživě.

*Použij také toho člověka, jehož sis přizpůsobil
svým jménem,*

A jez konečně s námi v chlebě a víně vykoupeném

Toho Beránka, po němž jsi toužil dychtivě!

Utrpení hladových je přirozeně nežádoucí. Tvůj hlad stejně jako hlad mnoha jiných lidí znamená, že nikdo na světě nesmí zůstat netečný k zeměpisu hladu, jestliže statky, které Pán dal lidem, nebudou dle původního určení sloužit všem lidem.

Věř mi, že pro mě bývalo vždy náramně těžké vnášet do tohoto smutného prostředí světlo nebeské naděje. Možná, že mi chceš, jako mnoho hladových za mé pozemské pouti, vmést do tváře krutou výtku: Za co mě Bůh trestá, když mě nechá takhle trpět? - Jak se jen Bůh může dívat na toto moje utrpení? - Jak jen Bůh může něco takového dopustit, a to i na naše děti, nevinné děti?

Jako tenkrát, i dneska mi zní v uších takové bezbožné výtky. Slyším je a vím o nich. Také však vím, že utrpení tělesného nedostatku nemusí být díky našemu Pánu nesmyslné. Právě utrpením se dovršuje oběť našeho Pána. Pokud mohu, tak Ti dávám chléb k nasycení, ale vybízím Tě: Pros především Všemohoucího! Já jsem Zdislava a mohu se jen přimlouvat. Proto "slož svou naději v Hospodina!"

Toužím Ti pomáhat ve Tvé bídě víc než jen tak, jak by Ti pomohli lidé světa.

Lidé světa Ti možná pomohou hmotně, ale přesto budeš ve své duši strádat. Moje pomoc, díky Kristu Ježíši prozářená nebeskou láskou, šla vždy ruku v ruce s pomocí duchovní. Nasycení žaludku bez duchovního milosrdenství nemá trvalou cenu. Všichni strádající, které jsem kdy potkala, poznali u mne sedmero úkonů duchovního milosrdenství: poučila jsem nevědomé, radila jsem váhajícím, těšila jsem smutné, napomínala jsem chybní, odpouštěla jsem urážky, snášela jsem protivné a modlila jsem se za všechny. Tyto moje úkony byly provázeny sedmerem skutků tělesného

milosrdenství: sytila jsem hladové, napojila jsem žíznivé, oblékala jsem trhaný, přijímala jsem poutníky, navštěvovala jsem nemocné, vysvobozovala jsem vězně a pohřbívala jsem zesnulé.

Nejednou jsem se setkávala s chudáky, kteří skočili po jídle či po penězích, kdežto nad duchovní almužnou mávli rukou. Lidem bývá milejší tělesná pomoc než duchovní. V takových případech mi udělování almužny dělalo potíže. Přesto Ti dodnes neustávám vyprošovat duchovní pomoc spolu s pomocí tělesnou. Toužím Ti opatřit největší dobro, totiž dobro hlubšího poznání víry a lepšího zachovávání řádu, který Ti Pán vtiskuje do Tvé přirozenosti. Proto jsem vždy nalézala cestu, jak spolu s tělesnou pomocí podat nějakou duchovní pomoc i tomu nejzatvrzelejšímu člověku způsobem jemu přijatelným. Láska má vynalézavost k jemnému a taktnímu uplatnění.

Samotný hlad je smysluplný jen jako střízlivý půst. Mírné hladovění jako součást Tvého dobrovolného půstu Tě odpoutává od pozemských starostí. Tak Ti usnadňuje duchovní zdokonalení. Proto se náš Pán i já zasazujeme jak o Tvé tělesné nasycení, tak o Tvé nasycení andělským chlebem života.

*V ten den války a nebezpečí mně rač ochranu
poskytnout!
Svého služebníka, jenž není chrabrý ani statečný,
vytrhni ze záhuby!
Ó můj hospodáři! Toho chleba mi dej, ať sytý jsem
pro svou pouť!
A ani lidé, ani peklo, ani sám Bůh mi nemohou
vytrhnout
Tvé Tělo, jež držím mezi zuby!*

Tvoje milující Zdislava

DOPIS OPUŠTĚNÉMU

Moje milé srdíčko!

Ani netušíš, jak jsem Ti blízko. Dobře vím, jak to bolí, když je člověk opuštěn. Moje pozemské manželství se skončilo tak záhy mou smrtí. Můj opuštěný manžel, rytíř Havel plakal na mém hrobě: "Hospodine, smiluj se, vždyť se tak soužím, zrak mi slábně hořem, moje tělo i moje duše chřadnou. V strastech pomíjí můj život. Já však, Pane, důvěřuji tobě, pravím: Ty jsi můj Bůh, moje budoucnost je v tvých rukou." Moje osiřelé děti plakaly. A přesto to nebyl konec. Ani pro mě, která Ti Píši z nejvyšších míst, ani pro mou rodinu manželskou, ani pro mou duchovní rodinu bratří a sester řádu svatého Dominika. S postupem času, jak bylo rozmetáno dílo mých bílých bratří a sester svatého Otce Dominika, jehož cestou jsem se vydala k Nejvyššímu, otrásá se v základech i mnohá rodina. Já jsem Vám všem ale pořád nablízku. Nemysli si, že jsem tu jenom jako divák! Nejsem tak bezmocná, jak by se někomu zdálo. Neustále pomáhám. Však o tom svědčí děkovné dopisy zasílané stále znovu a znovu vděčnými dušemi do Říma. Týkají se šťastného narození jejich dětí při rizikovém těhotenství, šťastného uzavření jejich manželství, záchrany manželství před rozvodem. Tak píše jistý pan Jiří K. o záhadné pomoci, které se dostalo jeho rodině:

Moje manželka měla od dívčích let ženské obtíže. Léčila se. Pak jí lékaři doporučili lázeňskou léčbu. Podstoupila tedy měsíční léčbu. Marně. "Tím jsme už vyčerpali všechny možnosti lékařských metod", řekl jí lékař. Po rentgenu prohlásil: "Vy nikdy nebudete mít děti - rozhodně ne přirozenou cestou." Za několik let manželka otěhotněla, ale předčasně přišla o dítě. Obrátili jsme se ve svých modlitbách na svatou Zdislavu. navštívili jsme její hrob v Jablonném. A pak asi po dvou letech se nám bez jakýchkoli potíží narodil syn a po něm ještě dcera. Dali jsme jí jméno po naší nebeské pomocnici. Vždyť to byla jenom její zásluha! Lékaři byli zcela bezradní..."

Paní Věra Š., jejíž manželství se ocitlo na prahu zkázy, píše:

Ptáte se mne, v čem mi svatá Zdislava pomohla? Když jsem byla poprvé v Křižanově, mluvil tam o ní jeden kněz a vyzýval mě: "Obrat'te se ve svých těžkostech o pomoc ke svaté Zdislavě!" Já jsem totiž prožívala krizi manželství a nejhroší bylo, že manžel začal pít a to mne nejvíc tránilo. Proto jsem se rozhodla zajet i s dětmi do Jablonného v Podještědí. Jeli jsme a pomodlili jsme se u Zdislavina hrobu. Za nějaký čas se všechno obrátilo k dobrému."

Úplně jiného rázu byl případ jedné mladé maminky, která o tom napsala:

Vzpomněla jsem si, že moje dceruška vlastně žije díky působení svaté Zdislavy. Vždyť mi lékaři řekli, že prý mám jít před komisi, která rozhodne přerušeni mého těhotenství.

Bylo to tak. Začátkem září toho roku jsem přišla do styku s případem zarděnek. Totiž nikdo přesně nevěděl, že to jsou zarděnky - bylo podezření z alergie na léky, které nemocná spolupracovnice užívala proti bolestem zubů. Během čtrnácti dnů byly nakažené další dvě spolupracovnice, které však zarděnky neprodělaly. Okamžitě mi brali krev na zjištění toho, zda jsem zarděnky v tuto dobu neprodělala. Protilátky jsem měla velmi zvýšené. To svědčilo pro to, že jsem mohla zarděnky prodělat, i když bez vnějších příznaků, jako je typická vyrážka, teploty, atd. Ošetřující doktorka mi řekla: "Zít'ra musíte jít před interupční komisi, těhotenství se ukončí!"

Já jsem se ovšem bránila, i když jsem věděla, co by se mohlo narodit - možná zrůda nebo vážně narušené dítě. Měla jsem strach. Ještě téhož dne mne doktorka poslala na genetické vyšetření. Také tam mi lékař říkal: "Je nutné provést interupci!" Ani tam jsem nebyla pro přerušeni těhotenství, i když ve mně hlodal červík, jestli je to správné v této situaci.

Tehdy jsem se obrátila o pomoc ke svaté Zdislavě. Když jsem se o měsíc později dostavila do městské nemocnice kvůli novému vyšetření, specialista na spalničky a zarděnky mi provedl znovu všechny vyšetření, jehož výsledky srovnal s předcházejícími. Po dalších třech týdnech jsem dostala uklidňující zprávu:

"Těhotenství - hlavně plod - není poškozen. Nemusíte se obávat toho, že by mělo přijít na svět narušené dítě.

Dneska jsme rádi, že dcerku máme a vlastně za její život můžeme děkovat svaté Zdislavě. To byla její zásluha.

Můžeš se spolehnout, že bez velké okázalosti a halasu, ale zato se spolehlivým výsledkem působím dnes a denně, když zachraňuji četná manželství před rozvodem a mnohým dětem zachraňuji jejich rodiče a domovy. Jedno z četných svědectví je toho dokladem:

Můj synovec se oženil a narodili se jim tři děti. Dvanáct let po svatbě podala jeho manželka žádost o rozvod pro různé neshody. Následující měsíc měla být záležitost ukončena a manželství soudně rozloučeno. Děti měly být ponechány matce.

Synovec si zařizoval byt a byl docela sám i na Štědrý večer. Mně šlo o děti a také jsem měla obavy, aby si synovec ve své osamělosti nehledal nezákonné náhrady. Proto jsem se v té věci obrátila na svatou Zdislavu.

V polovině února následujícího roku si oba manželé odpustili a smířili se k nesmírné radosti dětí. Opět žijí společně. Tento obrat připisují svaté Zdislavě.

Spolehni se, že i Tobě, zdánlivě opuštěnému a zapomenutému tvor, jsem blíží než si myslíš. A ujišťuji Tě, že Tvé opuštění je zdánlivé. Máš ty nejlepší spojence. Je s Tebou náš Pán, který by byl vzal na sebe Tvé tělo, i kdybys byl jediným člověkem na světě. Stojíš mu za to, aby se dal třeba jen a pouze za Tebe a Tvé hříchy zabít. Po překonání smrti vstoupil do slávy, kde Ti připravuje místo a přeje Ti úspěch v jeho dosažení. Je s Tebou i naše panenská Máti, povznesená do slávy Nejvyššího.

Máš pořád s sebou svého anděla strážce, který to rovněž myslí s Tebou lépe, než si provedeš představit, a pořád Ti v tom pomáhá. Také já jsem s Tebou navěky.

S takovými styky na nejvyšších místech si můžeš gratulovat!

Tvoje milující Zdislava

DOPIS RANĚNÉMU VOJÁKOVI

Můj milý hrdino!

Posílám nové obvazy na Tvé rány a vodu z mé studánky pro Tvé osvěžení. A k tomu tento dopis.

Dobře znám, jak volá, bubnuje a vytrubuje rychlý posel do všech stran, když je vlast ohrožena. A ohrožení bývalo strašné. Na půl miliónu lýtých Tatarů na hbitých koních se tehdy jako krupobití vyřítilo z ruských rovin na západ. Kam vtrhli, tam nezůstalo nic živého. Pálili stavení a lesy. Vybíjeli všecku zvěř. Pobíjeli muže s dětmi, znásilňovali ženy a odvlékali kamsi do východních stepí. Se zvláštní oblibou naráželi kněze a mnichy na zahrocené kůly. Pěstovali kult smrti. Jeho uskutečněním bylo obrácení krajiny v poušť a spáleniště.

K našemu hradu Lemberku se Tataři nedostali. Zato však Moravu krutě zkoušeli. Tolik jsem se modlila za můj rodný kraj, za své rodiče a sourozence. Poslové přinášeli hrozné zvěsti. Prožívala jsem to jako manželka rytíře a matka našich dětí.

Je to strašné, že mrtví všech válek vypadají úplně stejně. Všichni mají ten skoro bledý, voskový, udivený a uavený výraz. Mrtvé děti jsou možná o trochu patetičtější, aspoň na chvíli, zatímco člověk pátrá v jejich malých vyděšených tvářích po očekávané nevinnosti. Ale nakonec jsou i ve smrti méně náročné než dospělí. Lehčí těla na nošení, tenčí šlachy a slabší kosti, které se musí napřimovat a menší hroby ke kopání.

Svět dítěte je světem o sobě a za obvyklých okolností se liší od světa dospělých. Ve válce je ale těžké hledat obvyklé okolnosti. Válka vytváří vlastní pravidla a logiku. Co se nám, pozorovatelům zvenku, může zdát strašné a nelidské, to klidně zapadá do doby a morálních posunů za války. Ve válce se zapomíná na lidskost. Myslí se hlavně na vedení boje. Násilí se nezastavuje před dětmi. Ve válkách neexistují žádná ochranná pásma pro děti. Po přestálém nelidském utrpení a mučivých zážitcích a tváři v tvář hrozící další zkáze, přeskakuješ, můj milý hrdino, svůj věk. Z útlého dětství přeskakuješ rovnýma nohama přímo do mužnosti. A za svou předčasnou dospělost platíš hroznou daň. Tvá ústa se bezcitně sevřela. Tvůj pohled se stal podezřivým, až se Tvé bezelstné oči změnily v těkající oči dravce. Tvá dětská ruka křečovitě svírala smrtící zbraň. Krutý svět násilnosti a válek Tě mění v zabijáka s tváří dítěte. Předčasně Tě vyrvali z mateřské náruče, abys překročil rozbitou kolébku, aby ses prvním krokům naučil na bojišti. Už nezbyl čas na hraní, a zloba útočníka Tě dohnala k předčasné dospělosti. Uloupili Ti nejen dětství a mládí, ale i domov a rodnou vlast. Změnily Tě na bojovníka, ochotného zabíjet a také zabíjejícího. O překot spěcháš bránit ohroženou otčinu. A za Tebou jde ten, který zpívá o vojenských ctnostech.

Sbohem, ó vojíne,

Tobě z drsných tažení,

Rychlé pochody, živote v poli,

Prudké náporů nepřátelských vojsk, dlouhé manévrování,

*Krvavé bitvy, jejich porážky, povzbuzování, strašlivě
vázná hro,*

Kouzlo všech statečných a mužných srdcí, tok času je

vámi i námi stejně naplněn,

Válkou a výrazem války.

Různí zvědové zjistili, že zkušenost smrti měla na Tebe za války nepatrný vliv, samozřejmě hlavně během samotného boje. Sám jsi prohlašoval, že smrt, je jenom nápad lidí u dvora a všech zápecníků.

Myslím, že u Tebe, jakož i u mnoha jiných, takto předčasně dospělých dětí, ožebračených o dětství, o mládí, o domov, o mladou lásku, chybí citový doprovod prožívání umírání a smrti, a pokud se dostavuje, tedy s velkým zpožděním. Básník o tom svědčí.

*Kdejaká tříska hloub se ještě zadře,
nedals mi, čase, zcela za pravdu?
Troskami kráčím - troska sám - to v hadře
své hanby za mrtvými jdu.
Zrak jejich zevšad svítí, o nevděku
šeptnouti jenom brání horký stud.
Skřípám-li přesto v přesném stroji věku,
přetaven projdu bílou výhni rud.
Přetaven, ale vcelku nezměněný,
když měnit se tak všechno naspěch měnit má -
nejsem přec žena s třemi, čtyřmi věny,
mé věno jedno, jedna sudba má.
A to je - jinde být, než kde se slaví,
byť prapor srdce modrem písní vlál,
statečné nésti pohled prezíravý,
navracet kámen s výtkou: neobstál.
Stydno se příti, stydno vysvětlovat,
říkati dvakrát slova zbytečná,
zde oči jsou, tam zobaň, jenž chce klovat
k tvrdosti křivdy tvrdost lebečná.*

Přesto věřím, že Ti v tom krutém prostředí boje na život a na smrt, srdce docela nevychladlo. Vím, že se před dotekem obnaženého tajemství smrti stahuješ zpět. Znovu se snažíš nalézt pokojnější prostředí průběhu umírání, abys v sobě vyvolal životní soucitění, které bytostně potřebuješ. Jak jsi mi blízký. Umírám s Tebou. Úkon umírání je stále ještě úkonem dostupným Tvému duchovnímu chápání, človíčku. Tak se můžeš ve své bolesti s porozuměním znovu setkat s osobou zemřelého v podobě jejího posledního úkonu.

Když moji vrstevníci malátně pozvedli zbraň, aby se pod vedením krále Václava rozhodně postavili na obranu vlasti, osaměla jsem na hradě Lemberku. Jen zdálky k nám doléhala bitevní vřava. V Jablonném jsme spěšně dokončovali špitál, abychom měli kde pečovat o zraněné a nemocné. Tatary zatím odvábila smrt jejich chána a vytratili se. Stejně tak neočekávaně, jako se ta litá vichřice přihnala, posléze zase ustoupila. Zůstala tu však kromě poničených měst, vesnic a krajiny ještě hrozná spoušť v lidských srdcích. Otrlost, bezcitnost, zhrubnutí mravů, neodčiněné křivdy. A tak brzy nato táhl král s vojskem proti vévodovi Bedřichu Bojovnému, který vtrhl na Moravu.

Žádná válka není cvičením v přívětivosti. Válka proti Tatarům byla vnucená krutými a krvežíznivými dobyvateli. Také válka s jinými nepřáteli byla krutá, protože nenávisť dvou sousedů bývá dlouhodobá a poznamenaná neblahým dědictvím různých neodčiněných křivd. Ještě krutější bývala však bratrovražedná válka. Zdá se totiž, že nespokojenci jsou mnohem nesnesitelnější než cizí nepřátelé. Nejkrutější je bratrovražedná válka, vyvolaná vzpourou. Zdá se, že odbojníka je třeba úplně zničit, třebaže je to příbuzný. Povstane-li však syn proti otci, který se tomu navíc brání, snadno bývá syn sváděn až k zběsilosti sebevražedné. Potom se zle vede tomu, kdo bez dost veliké vojenské síly stojí v cestě útočníkovi.

Všechno bylo tím pochmurnější, že mladistvému Přemyslu Otakarovi, který se postavil se zbraní proti králi Václavovi, se dostalo podpory od německého císaře, nad nímž se vznášela ta nejtěžší klatba. A tehdy většina mocných zradila krále. Bylo velké hrdinství, když jedině můj manžel a pán, rytíř Havel z Lemberka zachoval věrnost králi v těžké chvíli, kdy byly podlomeny samotné základy státu. Kromě pomoci mého muže a později také rytíře Boreše z Riesenburka musel král sehnat ještě cizí vojsko proti domácím velmožům i proti vlastnímu synovi. Zato příznivci odbojného Přemysla

pálili oběma těmto pániům jejich statky a rozsévali smrt na jejich panstvích. To byl jen počátek další nenávisti, další zloby, dalších křivd.

Když všechno kolem bylo rváno na kusy a vytrácela se lidská důstojnost, v mém srdci se tehdy začalo dokonávat tajemné dílo vyššího nadání. Měla jsem se stát nástrojem divotvorného nadání Nejvyššího. Vnitřním zrakem jsem začala rozeznávat různé věci, které Ty a ostatní lidé většinou nevidíte, třebaže máte sebebystřejší oči. Moje modlitba nabyla u Pána zvláštní odezvy, kterou jsem vynikla před modlitbami ostatních lidí. A když jsem nabízela svůj život za zachování života svého milovaného manžela a pána, rytíře Havla, za Tvé uzdravení a za uzdravení nemocných a raněných nebo za vzkříšení mrtvých, nebyla moje oběť docela odmítána. Ponenáhlu jsem začala cítit, že díla mé lásky už příliš mnoho na tomto světě nespátřím.

Zatímco válka všude rozsévala zkázu a smrt, Dalimil vydal o mě svědectví, že jsem vzkřísila pět mrtvých. Vyprosila jsem u Pána živou vodu, aby se znovu zaleskla v zakalené studánce. A najednou, skoro jsem ani nesledovala, že se to stalo - byla jsem povznesena vysoko na oltář, abych zářila Tvému srdci i bezpočtu jiných srdcí na světě, jehož vládce tolik nenávidí život.

Náš Pán zvítězil a já s ním, a na Tebe to vítězství teprve čeká.

Tvoje milující Zdislava

DOPIS UMÍRAJÍCÍMU

Moje sladká dušinko!

Odpusť mi, že jsem pro Tebe nevykonala víc. Byla jsem tak hrozně zmatená. Když kdekdo očekával, že krutá zima ustoupí jarní oblevě, dolehla hrozná rána. Mor, který naši vlast tolikrát zasáhl a zanechal po sobě zkázu, nebýval vždycky tou nemocí, kterou dnes nazýváte morem. Od časů tatarských nájezdů se to vždy po řadě let přehnalो světem a lidé mřeli, doma, na cestě, na poli. A všechen život rodinný a národní ustával. V hrůze i matky opouštěly své děti. Po několika měsících zbývala poušť - lidé vymřeli, nebyl kdo by půdu oséval, tak pusté zůstaly, jak zaznamenal kronikář.

Nevybíravý v době, přicházel ten úder v létě jako v zimě, ale nejčastěji v prvních jarních měsících, aby po několika měsících ustupoval.

A Ty, moje milá dušičko? Nestačila sis ani uvědomit, že je pozdě. Pojednou jsi pocítila jakousi skleslost, únavu, hlava Ti začala třestit, celé Tvé tělo ztratilo barvu, obličej zesinal. Za pár hodin propukla nemoc s třesavkou. Najednou Tě zachvátila horkost a kůže se Ti rozpálila. Po těle Ti vyzrily ošklivé boláky. Jednou s očima hluboko vpadlýma jsi byla omámena a otupena. Jindy jsi s vytřeštěnýma očima, plna úzkosti, křičela, blábolila, a měla jsi strašidelné vidiny, dávala ses na útěk, až jsi v slabosti padala a vyčerpaně očekávala konec.

Tehdy se k Tobě nikdo nepřiblížil. Každý se Ti vyhnul. Jenom já jsem přicházivala. Kladla jsem Ti chladivý obklad na rozpálené čelo. A co víc - každému jsem se kvůli tomu zdála být šílená, když se k Tobě skláněla, abych Ti vlastními ústy políbila Tvé strašné boláky -

Ostatní vyděšeně postávali opodál.

"Co - Co to? - Paní z Lemberka! - Takový nerozum!"

Někdy ale všichni ustrnuli ještě víc. To když se mrtvý zvedal, zatímco já jsem klečela v růžencem v ruce a modlila se. Já jsem pak žasla nad Boží milostí ze všech nejvíc.

Jenže pak to přišlo znovu. Jako Boží trest za to, že bratr pozdvihl ruku proti bratru, šla každé válce v patách další pohroma. Přicházivala v každé roční době, ale nejstrašněji udeřila vždy koncem léta.

Lidé zachvácení náhlou slabostí, sevřením na hrudi a v břiše, s vyschlými hrdly hltali vodu, ale ta z nich hned vytékala. Za pár hodin vypadali jako vyměnění - strhané rysy v obličejí, zesláblí, udýchaní a s nalomeným hlasem. Celé to hrozné dějství bývalo za pár hodin odbyté. A pak tělo ochablo, upokojilo se a docela se rozvolnilo.

Smrt člověka, kterého miluješ a poznáváš jako blízkého a nenahraditelného, Ti může prozradit mnoho závažného. Dovoluje Ti to překročit oblast smyslům dostupné skutečnosti. Smrt bližního, to je nekonečně víc než smrt kohokoli jiného vůbec. Tam, kde je Ti v lásce dána sama osoba, jedině tam se dotýkáš v řádu bytí otázky svého vztahu ke smrti.

Především vidíš, že v ústrojí druhého člověka nastává jakési neobvyklé dění. Víme velmi dobře, že milovaná bytost jako taková ještě existuje. Chápeš, že se jen jako by skrývá za tímto tělesným děním. Často se může ještě jednou znovu projevit. Může třeba ještě vyslovit poslední přání umírajícího, vyjádřit poslední vůli. Nicméně převládající skutečností je toto - živé tělo trpí, a Ty sdílíš utrpení v celé jeho životní hloubce se svým trpícím druhem.

A pak přichází okamžik, kdy se všechno utiší, kdy se všechno zdá být u konce, kdy se uvolní ztrhané rysy tváře milované bytosti. Právě nyní, v tomto okamžiku, kdy od Tebe živá bytost odchází, zakoušíš jakousi tajuplnou nepřítomnost duchovní osoby. Na okamžik pocítíš malé ulehčení. Bolest fyzického soucítění pominula, ale brzy poté se cítíš přiveden do cizího a chladného světa dovršené smrti. Živoucí soucit najednou trčí do prázdna a je rázem zrušen tím, že si hlouběji uvědomíš, že tato bytost v jedinečnosti své osobnosti už tady není a že se už do tohoto světa nemůže nikdy vrátit.

*Již nemluvíš
a přece svědčíš
o tom, co bylo
úsměv je vrytý do tváře
a bílé tělo spočtlo vrásky
let štěstí, něhy bolesti,
součet jsou léta uplynulá,
ohlasy krve, ticha, rozjímání,
vše vykresleno ve tváři
s neměnným pohledem,
úsilí života je sečteno
a odpočíváš v Boží dlani
jak ptáče chycené Ptáčníkem
čas není omezen,
jež přešel do věčnosti
do doby bez hodin
zvon zvoní, přetíná ticho,
to ticho tvého mlčení,
nemluvíš s námi,
ale s někým Jiným
za oponou času*

Všude kolem zůstávala ležet bezduchá těla, zejména děti a starců. Je podivuhodné, že mladí lidé v plné síle to snadno přežívali. Hlavně když jim někdo poskytl pomoc, teplou přikrývku, - jenže to udělal málokdo. Spolu s bílými bratry a sestrami jsem pomáhala, kde se dalo. Jako jiným také Tobě jsem dávala pít vodu, přinesenou z mé studánky, modlila jsem se za Tebe i za ostatní. Nejednou se do mrtvolně zsinalých tváří vrátil výraz a barva. Vyschlé studánky očí nemocných, ba i očí mrtvých se opět plnily průzračnou vodou.

Vídala jsem ještě jiné tváře. Bývaly plné utrpení a bolesti, přinášené během tatarských nájezdů, křižáckých výprav na východ a jiných válek. Člověk, zejména tak mladý jako Ty, dlouho nic ani neprostřehl, jak nenápadně ho to užíralo. Postupně zmalátněl a ospale začal polehávat. Pak mu vyrazily zarudlé skvrny po tváři a po rukou. Zanedlouho zhnědly a zatvrdly. Pak se tvořily po těle malé bobulky, místy ojedinělé, jindy tvořící celé shluky. Nahnědlé necitlivé uzlíky se vyvyšovaly nad povrch těla a výrazně měnily vzhled postižené bytosti, až tvář, ruce i nohy ztrácely podobu. A to všechno bez bolesti. Jenže lidé se takovému chudákovi už dávno vyhýbali. Obávali se ho dotknout a

prochali před ním. Z útrpnosti mu snad položili na cestu trochu jídla, ale spíš zvonek, aby ho nosil jako ovce a cinkotem varoval všechny před sebou.

"Vždyť ona komusi z těch malomocných políbila hlízy znetvořeného těla! Líže jim vředy!" Volal otřeseně básník Pontanus, když viděl, jak jsem vycházela naproti takovým zjevům, abych je potěšila, povzbudila, nasýtila a přioděla vlastním pláštěm. Skláněla jsem se k nim a čistila jejich vředy. K mému překvapení jsem necítila žádný odpor. Naopak, jako bych je laskala. Ani já jsem skoro nechápala, jakto, že moje políbení bývalo vnějším znamením jejich bližícího se zázračného uzdravení, a nebývalo to vlastní léčbou. Promiň, jestli jsem k Tobě přišla příliš pozdě. Ale stejně zůstanu s tebou navěky. Neboj se!

Věř, že ten, který Ti bere život, zase Ti ho vrátí, a to navěky! Jen věř!

Tvoje milující Zdislava

DOPIS VLÁDCŮM

Moji milí služebníci na vysokých místech!

Starozákonní proroci sahají pro označení vyvoleného lidu k obrazu vinice. Náš Pán tento obraz přijímá. Používá ho ke zjevení rysů své svrchované vlády, kterou zakládá mezi lidmi na světě. Pokuste se jít se mnou hlouběji a odkrýt tajemství vinice! Nejde jen o Boží lid, ale také samotného našeho Pána.

Podle obrazu vinného kmene jste Vy, Boží děti, jako účastníci jeho tajemného shromáždění, ratolestmi, které vyrůstají z kmene v našem Pánu. On je ten pravý vinný kmen, který je činí živoucími a plodnými.

Narození z vody a Ducha znamená a způsobuje tajemné a skutečné zapojení do obětovaného a oslaveného Těla Páně. Je to stejná jednota, které se náš Pán dovolává v podobenství o vinném kmene a ratolestech. Veškerá díla Vás, Božích dětí, žijících ve světě, modlitby a snažení, Váš manželský a rodinný život, každodenní práce, duchovní a tělesné zotavení, jsou-li konány v Duchu, jakož i životní obtíže a strasti, pokud jsou trpělivě snášeny, jsou díky Pánu duchovní obětí, očekávanou a s uznáním přijímanou na nejvyšších místech.

Jako žena, manželka a matka bych Vám ráda připomněla stále nedocenenou úlohu ženy jako Božího dítěte a důvěrné spolupracovnice Nejvyššího v životě společnosti. Proto je důležité otevřít ženě cestu. Když se budete ptát po způsobech, jak jí usnadnit, aby se mohla více podílet v různých oblastech na splnění poslání našeho Pána, Nejvyšší Vám to ukáže. I když jsem jako žena nebyla povolána ke dvanácti apoštolům, a tím ani ke zvláštní slavné profesi v nejvyšších službách, přesto jsem to nikdy nebrala jako své podcenění. Chápu a uznávám, že si náš Pán svobodně zvolil pro toto dílo muže. Přesto ženy od začátku doprovázejí Pána při jeho díle. Stojí při skupině apoštolů. Na velikonoční ráno jim zvěstují zprávu o vítězství našeho Pána. Modlí se s apoštoly.

Žena má jako Boží dítě od zrození z vody a Ducha a od přijetí dospělosti jako důvěrná spolupracovnice Páně povolání, schopnost a povinnost podílet se také na vladařském působení našeho Pána. Navíc je povolána při plnění tohoto svého povolání přinášet své vlastní "dary" - slovem i svědectvím života.

"Žena", totiž Maria je přece ve stupnici hodnot vzorem tajemného těla našeho Pána a shromáždění Božích dětí. Předchází všechny lidi na cestě k svrchované lásce a k dokonalosti. Boží lid už dosáhl dokonalosti v její osobě. Shromáždění Božích dětí je mariánské podle naší společné panenské maminky a zároveň apoštolské podle Petra.

Všechny úkoly soudobého světa vyžadují zapojení žen s jejich nenahraditelným a zvláštním příspěvkem. Je to především úkol propůjčit manželství a mateřství plnou důstojnost. Dále je to úkol zajišťovat morální rozměr kultury, která je hodna osobního a společenského života.

Žila jsem ve světě, především jako manželka a matka. Jenže jsem se na to neomezovala. Vždycky jsem zosobňovala nasazení za hranicemi vlastní manželské rodiny. Toto moje osobní nasazení

směřovalo k všelidské rodině, a to cestou těch, kteří toho mají nejvíce zapotřebí: především děti, dále hladoví, opuštění, nemocní, zranění, uvěznění, pronásledovaní a jinak trpící. Moje pomoc přitom nikdy nebyla samoučelná. Dodnes má hluboký duchovní dosah. Je to apoštolát. V tomto ohledu konám průkopnické dílo. Podnikám to v pevném spojení s naším Pánem a s jeho tajemným tělem, se slavným shromážděním všech Božích dětí světa a s řádem bratří Kazatelů svatého Dominika, k němuž navěky patřím jako terciárka.

Shromáždění Božích dětí je velkým darem Ducha svatého. Žádné Boží dítě ve světě se nemůže od tohoto shromáždění oddělovat. Jako ostatním, tak i Tobě Duch svatý dává rozličné dary. Zve Tě k různým službám a úkolům. Duch Ti připomíná, že to, co Tě odlišuje, nespočívá jen v důstojnosti, nýbrž ve zvláštní, doplňující způsobilosti ke službě.

Obnovné a zušlechťující poslání našeho Pána a shromáždění Božích dětí ve světě uskutečňují nejen zvláštní profesionálové v nejvyšších službách na základě slavného povolání, zaslíbení a přijetí, nýbrž všechny Boží děti. Kdekoli je to užitečné pro společné dobro lidstva, mohou zvláštní profesionálové v nejvyšších službách svěřit Božím dětem, působícím ve světě, jisté úkoly, které jsou spojeny s jejich profesí, ale nepředpokládají zvláštní slavné zaslíbení. Plnění těchto úkolů však nedělá z Božích dětí ve světě žádné zvláštní profesionály v nejvyšších službách. Jejich postavení není utvářeno službou, nýbrž slavným ustanovením našeho Pána.

Vlastním polem působení Božích dětí je svět společnosti. Patří sem i oblast vědy, umění, sdělovacích prostředků a celé kultury. Jsou tu také některé oblasti, které se zvláštním způsobem nabízejí k tomuto zušlechtění, jako je rodina, výchova dětí a mládeže.

Vlastní jedinečnost poslání ženy se přitom nejčastěji projevuje v oblasti duchovní a kulturní. Shromáždění Božích dětí se obohacuje svědectvím četných žen, které uskutečňují své povolání k dokonalosti. Jsou vtělením ženského ideálu a zároveň také vzorem pro všechny Boží děti. Jsou vzorem v následování Pána a příkladem, jak má nevěsta vlastní láskou odpovídat na lásku svého Ženicha.

Kéž Vám Bůh žehná!

Vaše milující Zdislava

DOPIS OCHRÁNCI PŘÍRODY

Milý človíčku!

Dal ses do díla, ve kterém se zdánlivě ztrácíš, protože úkol je tak neslýchaně velký, a zdá se, že se čím dál tím zvětšuje a komplikuje. Když Ti píši, tedy si myslím, že bych Ti k tomu měla něco říci jako žena, manželka a maminka.

Myslím, že ženě přísluší v zápase lidstva o obnovu tváře země, a o vybudování zdravého, krásného a člověka důstojného životního prostředí velký úkol. Jde o to vrátit modré planetě tvář domova všelidské rodiny.

Svět byl dán lidem ke zvelebení, aby Vám toto životní prostředí bylo pravým domovem. Avšak novodobé zprůmyslnění, k níž mužná civilizace vzepjala společnost, nedůstojně poznamenalo přírodu. Znetvořilo ji důsledky budování nové "babylonské věže". Smutně a cize vyhlížející trosky krajiny, ovzduší a toků, právě tak jako mlčky trpící rostlinstvo a celá živá příroda, čekají na svou záchranu, aby lidská rodina pocítila na modré planetě teplo domova a netoužila uniknout odtud do vzdálených končin vesmíru.

Přichází doba, ba už nastala, kdy se plně rozvíjí povolání ženy.

Právě se dostavuje chvíle, kdy žena získává ve společnosti možnosti, vliv, vyzářování, jakých dosud nedosáhla. Proto ve chvíli, kdy lidstvo prochází tak hlubokou proměnou, mohou ženy osvícené duchem evangelia, pomoci ohroženému lidstvu. Nedostižným vzorem jim zůstává Panna Maria, Matka Boží. Mezi touto požehnanou ženou a všelidskou rodinou i s jejím životním prostředím trvá zvláštní pouto. Stejná "Žena", která se stává biblickým vzorem, má své poslání v konečném výhledu světa a Tebe, vyjádřeném v knize Zjevení svatého Jana. Je to žena oděná sluncem, s měsícem pod

nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy. Mohu říci: "žena" podle míry kosmu, podle míry celého díla stvoření.

Žena se účinně podílí na úkolech zařízení, od kterých závisí zajišťování prvenství lidských hodnot. Tím pracuje na významném apoštolském poli. Na základě Tvé příslušnosti ke Kristu, Pánu světa, účastníš se jako každé Boží dítě ve světě také jeho úkolu vládce. Smíš prožívat Boží vládu především svým duchovním bojem. Tím v sobě samém přemáháš panství hříchu, a dáváním sebe sloužíš v lásce a spravedlnosti Ježíšovi, který je přítomen ve všech našich sestřích a bratrích, především v těch nejubožejších.

Když Boží děti ve světě svým konáním uspořádají stvoření k blahu člověka, tak se podílejí na vykonávání té moci, s jakou zmrtvýchvstalý Ježíš přitahuje všechno tvorstvo k sobě, aby je slavně podrobil Otcí.

Společná důstojnost Božích dětí Tě jedinečným způsobem jako Boží dítě ve světě odlišuje od zvláštních profesionálů v nejvyšších službách. Přesto Tě neodděluje. Každému Božímu dítěti ve světě je vlastní světský, časný ráz. Zvláštní světský ráz Božích dětí ve světě je také závazkem ke zvnitřňování. Jako Boží dítě, žijící ve světě, máš povolání jako kvas přispívat jaksi zvnitřku k posvěcení světa. Tak se "svět" stává oblastí a prostředkem Tvého vyššího povolání Božího dítěte ve světě. Samotný svět je určen k tomu, aby Nejvyšší byl oslaven v Kristu. Pokus se chápat svůj světský ráz duchovně! Bůh Ti svěřuje svět! Máš se zúčastnit díla jeho stvoření, udržování a zušlechťování! Právě Ty máš vysvobozovat stvoření od následků hříchu. Tak se máš zdokonalovat v různých oblastech společenského života.

S pomocí Nejvyššího jsem vysvobozovala a dodnes vysvobozuji nitro lidí od následků hříchu. Z lidského hlediska se to projevuje například uzdravováním. Dennodenně posvěcuji to první a základní seménko všeho lidského, totiž rodinu.

Avšak posvěcuji také vnější prostředí, které Tě obklopuje. Pod hradem Lemberkem jsem otevřela a udržovala studánku pramenité vody. Dodnes znamená zdraví pro mnohé lidi. Také na mém hrobě nalezá mnoho lidí, modlících se k Pánu mým prostřednictvím vyslyšení svých proseb. Hlína z mého hrobu, stejně tak jako voda z mé studánky přináší úlevu mnoha trpícím. To jsou počátky "nové země", tvořící výhledy k očekávanému nebi.

Neochabuj v tom díle a já se za Tebe budu přimlouvát u Pána.

Tvoje milující Zdislava.

DOPIS NA ROZLOUČENOU

Moje drahá dušičko!

Celý můj život byl opředen láskyplnou péčí naší společné panenské maminky. Byla mi vzorem manželky a matky. Můj první krok ve světě byl provázen narozením z vody a Ducha. Tak jsem byla přivolána jménem Zdislava z temného lesa k vyššímu životu. A sotva bylo někdy mé pozemské putování ohroženo nemocí, slabostí či zraněním, přicházel mi na pomoc posel z nejvyšších míst. Pán mě povzbuzoval svou blízkostí. Vždycky jsem cítila, že za mě doslova dýchá a posiluje mě na duchu i na těle svým vlastním tělem. Zrovna tak důvěrně pamatuje i na Tebe.

Je to ustanovení, ve kterém se Ti při ohrožení zdraví či života, dostává prostřednictvím služebníka Nejvyššího skutečně povznášejícího nadání. Jde o vybavení k posile Tvého duchovního života a současně i k Tvému tělesnému uzdravení a úlevě. Je to skutečně velké nadání, které plyne z přijetí slavného ustanovení. Přitom se Ti dostává úplné obnovy a duchovní posily, ale i zdraví těla.

Díky Bohu jsem byla od prvního kroku do života pořád zamilovaná do všech Božích tvorů. Přesto jsem vždycky toužila po ještě větší lásce. Té se mi naplno dostávalo ve slavné hostině lásky, která je silnější než smrt. Naslouchala jsem Božímu slovu, které za námi přichází v našem těle, aby se nám k

dovršení naší radosti dalo za pokrm. A odtud, ze slavné hostiny lásky, pospíchám k Tobě, abych Ti tu radost zvěstovala, protože i Ty máš pozvánku na tuto hostinu lásky.

Náš Pán dobře ví, že se přirozeně nejvíce obáváš smrti. Ve chvíli duchovního zmatku přichází sám se svou pomocí. Poskytuje Ti ji slavným ustanovením. Jeho vznešená výbava, přicházející do Tvé duše, přináší Ti upokojení a mír a rozjasnění ve chvíli, kdy se Tvá duše zachvívá úzkostí o dosažení nezvratné dokonalosti. Neboj se! Jen se spolehni spíše než na své zásluhy na oběť Páně, přinesenou z lásky k Tobě.

Nezapomeň, že celý Tvůj život je příprava na setkání s vrcholnou láskou. Můžeš se s ní naplno a dokonale setkat jedině tehdy, když se odpoutáš od sebe. Není to snadné. Jenže celý Tvůj život je obklopen slavnými ustanoveními Nejvyššího a jejich oblažujícím působením. Na počátku Tě Pán zbavuje zátěže dědičného hříchu. Sotva se narodíš z vody a Ducha, hned se Ti otevírá cesta dokonalosti. A kdykoli je Tvé zdraví nebo i život v ohrožení, pokaždé Ti přichází zvláštní čerstvá výbava, aby Tě zbavila tíže zbytků lidské křehkosti a připravila Tě k přijetí sladké odměny.

Moje setkání s Tebou nebylo náhodné. I to, že čteš můj dopis, má hluboký smysl. Děje se to kvůli našemu Pánu, z jeho podnětu a Pán přebývá uprostřed nás. Tak i celé shromáždění Božích dětí jako takové má účast na kněžství našeho Pána. Jako každé Boží dítě, tak i já i Ty vykonáváme své kněžství účasti na poslání našeho Pána, kněze, proroka a krále, každý podle svého vlastního povolání. Jako všechny Boží děti, tak i já jsem byla zrozením z vody a Ducha a přijetím dospělosti v přátelství s Nejvyšším slavně zaslíbena a přijata k účasti na kněžství našeho Pána. Odtud mi vzešla celá moje důvěrná spolupráce s Pánem na díle Tvé obnovy a Tvého vrcholného zdokonalení.

Pokud se ptáš po zvláštním služebníkovi Páně, nikdy jsem jím sama nebyla. Avšak ani já jsem se neobešla bez tohoto zvláštního služebníka. Potřebovala jsem ho. Kdo jiný by mi zprostředkoval ovoce oběti našeho Pána? Nikdy nepřestanu děkovat Bohu za to, co mi učinil, když mi poslal blaženého Otce Česlava. Směla jsem mu pomáhat skutkem, obětí a modlitbou. A také ostatním duchovním Otcům jsem vždy pomáhala. Modlila jsem se za ty bílé anděly a stále se za ně přimlouvám. Konečně jsem se stala první českou terciářkou dominikánského řádu. Tím se mi otevřel obrovský příliv nadání k těm největším věcem a službám, k jakým bych si sama vůbec netroufala.

Stále vytrvávám po Tvém boku, abych Ti vyprosila každé dobro, jaké jen potřebuješ. U našeho Pána není nic nemožného. Jsem tu připravena pro Tebe, pokud stojíš o mou pomoc a ucházíš se o ni.

Čekám na Tebe, abych Ti pomohla.

Tvoje milující Zdislava